

Perica Jokić

**ISKUSTVA
ROBERTA NIMANIJA**

ETNA, Beograd – 2015.

TERASA

Kad sam prvi put pao sa terase desilo se to prije nego što ću se tri godine kasnije roditi. Zatim sam, izlazeći na terasu, redovno padao.

Već kao stariji shvatio sam da terasa uopšte ne postoji, iako su ostavljena vrata za nju.

Kad sam ukapirao da se sve to dešava na petnaestom spratu, pomislio sam da sam lako mogao i da stradam.

Ne znam šta sam zatim preduzeo: da li sam izbetonirao terasu ili sam zabetonirao vrata. Ili sam polomio vrat, što me uopšte ne bi iznenadilo s obzirom na to da sada znam o kojoj visini je riječ.

ČAS MOKRA A ČAS SUVA

Kad je zagazio u rijeku, priča mi prijatelj, osjetio je da je voda mokra.

Nijesam htio pred njim da pokazujem znake iznenađenja, ali ću tu činjenicu, svakako, provjeriti.

I još kaže, što je dublje gazio, sve više je moćio garderobu.

Imajući to u vidu, drugi put je, prije ulaska u rijeku, skinuo sa sebe svu obuću i odjeću. Prešao je na drugu obalu i, onako kvasan, mogao je da zaključi da mu je negdje tamo bar garderoba suva.

Možda će nekome s onu stranu trebati baš takva.

RIBE SA GRANA

Jednom je moj prijatelj Novo dva sata lovio ribu. Svaki put kada bi zabacio, štap bi mu se istrkao iz ruke i pao među ostale topole u parku s druge strane jezera.

Sljedeće godine, kada je ostao bez posljednjeg štapa za pecanje, splavom je prešao jezero da bi sakupio sve odletjele štapove.

I da vidiš, svuda po granama visile su ribe, a štapovi su mirno trzali.

POŽAR

Kada je krajem ljeta na jednom primorju izbio katastrofalni požar, kupačima ni suncobrani nijesu bili od velike koristi.

Mnogo je prijatnije bilo u vodi, a još i najbolje pod vodom istražujući najnovije modele dubinskih školjki.

Za sve to vrijeme, naše delegacije u svijetu držale su vatrene govore o protivpožarnim aparatima kojih imamo previše za tako mali broj ljudi koji znaju da rukuju njima.

A požar im je i dalje stajao na raspolaganju da nešto nauče.

JABUKA OTROVALA PITONA

Sve je moglo da bude i gore, ali toga dana, jednostavno, nije bio njegov dan.

Par sati pokušavao je da se izvuče iz trbuha ogromnog pitona. Mogao je u nekoliko poteza to da uradi, ali nije htio da povrijedi ovu rijetku vrstu koja je, uz to, i zakonom zaštićena.

Imao je kod sebe perorez kojim je namjeravao da oljušti crvenu jabuku i pojede je u slast, onako bez kore, kad – ćap. Iznenada se nađe u tijelu pitona!

Morao je da odloži posao sa jabukom za kasnije, a sada mu je valjalo misliti kako da izađe vani, jer je vrijeme za šetnju baš bilo lijepo.

I onda se desilo čudo: jabuka je bila otrovna, piton je stradao, a Adam se nekako iskobeljao.

STOLAR I LIMAR

Stolar se zainatio da će od drveta da napravi metalna vrata, a limar je došao na ideju da jednu višespratnicu opšije drvenim olucima.

Ni stolar ni limar se prije nijesu poznavali, mada su imali slične zamisli. To je samo još više moglo da zbuni konje koji su išli na redovno potkivanje. Oni znaju da nikada na kovačnici nije stajao natpis „Kod stolara Mite“.

Ostaje im jedino da sačekaju da i jednog i drugog prođe to ludilo i da se na miru potkuju kao što je red.

KOLAČI

Navikavanje na čokoladu i kolače mu je išlo vrlo teško. Čokoladu je i nekako razumio jer je sa nje najprije trebalo skinuti papir i aluminijumsku foliju, ali kolači su mu bili nejasni.

Sigurno ga je mučilo šta se kod njih jede, a šta baca. Istražujući, kolače je sitnio na mrvice i mijesio, pa kada ne bi došao do koštice silno bi se uplašio. Nije znao gdje one završavaju, jer ih sam očigledno nije gutao. Pa se desilo da od dobijene smjese pravi čokoladu i tako, u tom obliku, jede kolače.

ZAKASNELI PRVAČIĆ

Već je bio prilično star kada su ga upisali u prvi razred. Nije bilo koristi od toga da će nešto da nauči, ali, smatrali su njegovi sinovi, nije zgorega da ima makar završenu osmogodišnju. A ne bi bježali ni od četiri razreda, samo da se opismeni.

Da li se uplašio od tolikog broja mališana, ili je bio mnogo gladan, ne zna se, tek, sa vrata stao je da ždere. Nije pravio pitanje da li je dječak ili djevojčica, uglavnom, gutao je sve u slast.

Još istog dana izbacili su ga iz škole ne dajući mu drugu šansu, jer od prvaka ništa više nije ostalo.

NELOGIČNI VOZAČ

Nije bio rijedak slučaj da ga sretnu u gradskom prevozu, ali su se začudili kad su ga jednom vidjeli da upravlja tramvajem u krugu dvojke. Sigurno da nije imao ni ličnu kartu, a da ne govorimo o vozačkoj dozvoli.

Neko je bržebolje dojavio policiji, ali nesreća je u tome što se na poziv nije odazvalo službeno lice, već ponovo vozač tramvaja. Ili se radilo o njegovoj kopiji. Toga dana, a i inače, po gradu ga je bilo u bezbroj verzija.

Kada je pravi vozač tramvaja došao k svijesti, od prizora koji je zatekao pao je u nesvijest. Ako ponovo dođe k svijesti, ali u okruženju koje mu odgovara, možda će se sjetiti šta je tada vidio.

I to bi bilo rješenje priče.

KO SMO SAD MI

Imao sam dva dobra druga sa kojima bi razgovor te- kao kao mlijeko. I uvijek bi nam zasmetalo kada bi neko mijenjao temu, jer je postojala opasnost od narušavanja jedinstvene harmonije u komunikaciji.

A kada bi stvar krenula po zlu, pretvarali bi se u likove naših neprijatelja i, savršeno ih oponašajući, svađali bi se do mile volje.

A onda bi se vraćali sebi i sve bi, ponovo, bila pjesma. Dok jednom nijesmo zaboravili da li smo se vratili ili ne.

Sada, kada se sretnemo, ne znamo šta nam je.

BLANKO FOTOSI

Dešavalo se da zimi snijeg napada i preko krovova kuća. I dok bi dimnjaci pušili, moglo je da se nasluti da u domaćinstvu ima živih. Kada bi snijeg i dimnjake zatrpao, sve bi bilo bijelo i ravno, ali ovaj veličanstveni prizor malo ko je mogao da vidi.

Jedino pijanci koji se kasno vraćaju kući s tim što bi i oni negdje na putu bili zavijani i, opet, ništa.

Možemo samo za zamišljamo kako to izgleda. Ili da razmatramo snimke sa satelita: sve same bijele površine preko cijele fotografije.

Nešto, zaista, veličanstveno.

NEPAŽNJA

Jednom su Marko i još dvojica bili dobre volje. Ova dvojica su po profesiji bili dželati, a Marko im je izdavao naređenja.

Toga dana baš ih je dobro krenulo pa su glave padale kao kiša. Uvođenje rada po učinku prava je stvar, pomislili su. I toliko od njihove sreće.

Kako sutradan nije bilo na raspolaganju glava na ramenima, uhvatila ih je panika. Naredbodavac Marko nije tolerisao nerad. Proglasio ih je viškom radne snage ili bar jednog od njih. Na njima je bilo da se dogovore ko će da kupi posljednju dnevnicu i da se već s novim danom kupi odatle, jer će i sam postati višak.

Prije nego će i njega stići ista sudbina, Marko je pred kraj radnog vremena zatvorio firmu proglašivši je nerentabilnom. Tako je umjesto bez glave, ostao samo bez posla.

RASIJANO ŠKOLSTVO

Bio sam u gadnom sosu kada su svi dobili svjedočanstva o završenoj školi, a mojeg nigdje nije bilo. Istina, nekih godina se dešavalo da me ni jedan nastavnik ne prozove da odgovaram, ali to me nije posebno uzbuđivalo.

Prve brige su nastale kada mi je razredni saopštio da me nema u dnevniku. Zatim su prelistani svi dnevници osmog razreda. Zaključak je bio da me, možda, treba tražiti u sedmom razredu!

Paralelno sam i sam radio na rekonstrukciji svog života vezanog za Školstvo. A onda sam se, slučajno, na obali rijeke sreo sa Lešijem, sveznalicom i ekspertom za matematiku za peti razred. Pravio je „žabice“ izračunavajući tangente i sinuse koncentričnih krugova pitajući me, uzgred, kako se završilo moje svraćanje u njegovu školu.

To je, dakle. Vratio sam se četiri godine unazad kada sam greškom umjesto u svoju, ušao u njegovu školu. I tu ostao.

BORO I RAMIZ

Samo su Boro i Ramiz tačno znali ko je Boro, a ko Ramiz. Imali su savršeno urađene „dragon skin“ maske od silikonske gume koje su svakodnevno mijenjali i razmjenjivali. Čak i više puta dnevno. Kasnije Tom Kruz u jednom filmu koristi isti fazon da izigrava Dimitrija. Tako se dešavalo da je u jednom trenutku Boro Ramiz, a u drugom Ramiz Ramiz. A kada bi skinuo masku, Ramiz bi opet bio Boro. I jedan i drugi su se lijepo zabavljali. Kada bi u društvu bio Ramiz, ogovarao bi se Boro i obrnuto. Da bi stvar bila besmislenija i Ramiz bi tada ogovarao Bora, a u stvari, ogovarao bi sebe jer je samo maska bila Ramizova. U posljednje vrijeme su ih poistovjećivali. To je bilo solo-monosko rješenje. Kada su se međusobno poubijali, niko nije znao da li je prvi pucao Boro u Ramiza, ili Ramiz u Bora. Zapravo, nije se znalo da li su pucali u maske ili u likove?

GLUMAC

Glumac koji je trebalo da igra glavnu ulogu u visokobudžetnom 007 filmu iznenada je nestao. Producenti su izbezumljeni jer je sa glumcem nestala i filmska klapna. Strahuje se da bi on sada i sam mogao da nastavi snimanje filma što ne bi bilo dobro zbog scenografije koja je ostala. Ona će neminovno poći za glumcem, samo je treba slijediti. I to bi bio najlakši način da se glumcu uđe u trag. Najprije treba naći pristojnu udaljenost odakle je moguće pratiti kretanje scenografije koja je, u stvari, planeta Zemlja i uža okolina.

KUM RUZVELT

Jednom se moj kum Ruzvelt toliko napio da je sve duplo vidio. Teturao se ulicama i jedva razumljivo mrm-ljao: „Eureka, eureka!“

Stvari oko sebe je, najzad, jasno zapažao i ko zna koliko bi svoju sreću sa sobom bolje podijelio da je bio trijezan. Ovako nacvrčan nije znao ni da se raduje na pravi način.

Zapravo, u bezalkoholiziranom stanju ne bi ni imao razloga za slavlje. Tada vidi samo pola čovjeka, polovinu kuće, pola auta na dva točka. Sve na pola!

Takav je rođen, imao je samo lijevo oko i s naporom je mogao da zamisli kako stvari izgledaju u kompletu.

Tada, kada se dovoljno dobro napio, ništa nije morao da zamišlja, sve mu je bilo jasno.

OPRAVDANO KIKSANJE

Dvije ekskurzije su pošle u isto mjesto ali iz dva različita pravca.

Autobus A se propinjao kroz razne vrleti, gazio bare, upadao u rupe, mijenjao pneumatike, stavljao lance, dolivao gorivo, uključivao grijanje i hlađenje, da bi, poslije šest mjeseci vožnje bio nadomak mjesta u kojem je predviđena poludnevna ekskurzija.

Autobus B je bio iz tog mjesta, a i učenici su bili odatle, samo što je od škole do hotela trebalo da se vrate nekih trista metara jednosmjernom ulicom, da ne bi išli dva kilometra okolo.

Prvi je stigao autobus A.

Vjerovatno je autobus B negdje kiksao.

ISPOVJEST OZRENA BONAČIĆA

Ozren Đonaj i Enver Marić se nijesu nikad sreli. Možda i jesu ali oni se ne poznaju od kako su rođeni. Zajedničko im je da su generacija i da su imena dobili po poznatim sportistima. S tim što je drugi uz ime uzeo i prezime poznatog golmana.

Što vam sve ovo govorim? Eto dokle to vodi, i njegov nadimak bi prisvojio samo da ga je ovaj imao.

PLANINARENJE PITERA KOPITARA

Piter Kopitar je učlanjen u Društvo planinara od njegovog formiranja. Imao je kompletnu opremu, ali je prvo penjanje uporno odlagao.

Planine su već ozbiljno počele da brinu što im se i on, kao sav normalan svijet, ne penje na vrhove.

Piter bi se na to samo zagonetno nasmješio. Planine su očajavale do te mjere da bi se pred njim osjećale ponizno kao ravnice. To bi Piter hladno koristio za partiju golfa na ravnoj zelenoj površini.

A onda bi se planine ponovo uzdizale što Piteru uopšte nije smetalo.

A nijesu mu ni trebale bogzna.

ISKUSTVA ROBERTA NIMANIJA

Nikad se ne bi desilo da Robert Nimani pogriješi u procjeni.

Dva naoružana medvjeda i jedan lovac preganjali su se čitavo subotnje prijepodne. I uvijek kada bi lovac imao na nišanu jednog od medvjeda, dešavalo se da onaj drugi od straha digne prednje šape uvis u znaku predaje.

Lovac bi to, logično, očekivao i od medvjeda kojeg drži na nišanu pa je odlagao pušku. A medvjed bi koristio lovčevu nepažnju i ispaljivao karabinsku municiju put njega.

I, kako je bio očajno neprecizan, pogadao je onog drugog medvjeda kojeg bi zatim uhvatla tolika panika da je lično od lovca tražio kutiju hitne pomoći.

Tako bi lovci uludo stradali i ne sluteći da ovi imaju takvu taktiku.

Znao je za to doktor Nimani, ali ko njega pita.

VIJEK TRAJANJA JEDNE LOPTE

Jednom dok su igrali fudbal Gajo, Vebo i još četvori-
ca, lopta je uvijek bježala u stranu i išla visoko.

Dešavalo se da je satima ne bi vidjeli, a onda, kada
bi odnekud doletjela, našla bi se u novom društvu.

I nije ulazila na vrata, već kroz zatvoren prozor raz-
bivši staklo sve u komade. Zbog toga je najčešće završa-
vala pod sjekiru.

Ni danas stručnjaci ne mogu da predvide koliki je
vijek trajanja jedne lopte.

OPRAVDANA TUČA

Bilo je neminovno da će doći do tuče.

Sa puno ushićenja Brigita, njen dečko Kaljo i moji ortaci Idžo i Đip pričali su mi o toj sramoti da niko ne priskoči da ih razvadi.

A njih dvojica su se svojski mlatili do pucanja vilica i liptanja krvi. Neki tip je, kažu, pokušavao da stane između njih, ali na kratko, jer bi se ovi ponovo ukrstili kao dva jarca na klimavom brvnu.

Da se stvar ne bi širila, primjećuje Idžo, bili su ograđeni konopcima, a Đipu nije promakla ljepotica u ekstremno vrelim vrućim pantalonicama koja je baš tu našla da uči algebru, i to samo brojeve 1, 2 i 3.

Naravno da je moralo da dođe do tuče, pomislih. To je uobičajena stvar na jednom boks meču.

ČOVJEK OD SVINJE

Znao sam za svinju od čovjeka. Ali ono što mi je pripovijedao Jaje (sa kratkosilaznim akcentom na „a“), inače vrsni drvodjelja, povratnik iz Švajcarske, dakle, ono što je on pričao bilo je i meni – kolekcionaru nevjerovatnih priča – pomalo nevjerovatno.

On je znao ne samo svinju od čovjeka, nego i čovjeka od svinje.

Kod ove svinje, uglađene i sa obaveznom kravatom oko šije, dolazili su mnogi za ugradnju pirsinga.

Šakom kukuruza ili kantom pomija mogao si da naplatiš bilo koju uslugu u ovom svinjcu sa pet zvjezdica. A tek prošivanje alki oko nozdrva i na usnama, to je rađeno za badava.

Eto šta sve svinja može da prenese na čovjeka gledajući u ogledalu svoju njušku i na njoj brnjušku.

RIHTEROVA SKALA PO PEMBI

Pemba je nekoliko godina radio na preookeanskom brodu.

Dešavalo se da u kontinuitetu po nekoliko dana ima morsku bolest. Tada bi mu izgledalo kao da se brod pretvorio u ringišpil.

Ubrzo ga penzionišu u kategoriji invalida, što i nije bio neki potez. I kasnije je na svako podrhtavanje povraćao iako je bio isključivo vezan za kopno i seizmologe.

Besplatno su ga vodali po svijetu i gdje god povrati, evakuiše se lokalno stanovništvo. Podrhtavanje tla Pemba bi osjetio već u utrobi zemlje, a za par sati bi na tom mjestu nastajali zemljotresi.

Po obimu njegovog povraćanja izračunavala se Rihterova skala. Etalon se čuva u Luvru, u karakterističnoj crnoj kesi.

O TOME KAKO JE NAKO ZAMALO USPIO

Nako Goga Drugi bio je prvi vozač kamiona u tom srezu. Najčešće je gas držao do daske. Bilo je to u vrijeme kada se nije kontrolisao alkohol u krvi. A, kako čujem od kamiondžije Vlade Konjuškog, ni brzina se nije nešto posebno mjerila.

Nako se uporno borio da ostavi alkohol iako to od njega niko nije tražio.

Za nesreću bješe popularno da se kafane podižu tik uz cestu, sa zanosnim parkingom i još zanosnijim kelnericama. I sve upravo i specijalno zbog kamiondžija.

Nako je toga dana, prolazeći pored prve kafane, samo zatrubio i silovito projurio, riješen da mu u kafanu više ni nos ne priviri.

Kod sljedeće kafane mu se zaglavio kamion, pa je i on zaglavio u kafani.

PETNAEST LJUTIH AJKULA

Petnaest ajkula je čekalo u zasjedi staricu u poodmaklim godinama. Više nego što treba oslonile su se na staričinu senilnost u nadi da je ova zaboravila na događaj od prošle sezone kada su joj one odgrizle desnu nogu, sladeći se zatim par trenutaka.

U međuvremenu starici je odsječena i druga noga zbog gangrene pa su joj sada obe bile drvene, od kukova do peta. Ili je to samo bio fol.

Kad im je prišla sasvim blizu, ajkule su joj jurnule u susret. Zapravo jurnule su ka njenoj lijevoj nozi, ne sluteći šta se sve od onda izdešavalo i da je među njima, u stvari, lažna starica. Starica samoubica...

Naredni kadrovi su cenzurisani...

Uglavnom, od tada ajkule s drugog kraja planete masovno otkazuju ovu destinaciju za odmor i rekreaciju sa nečijom odgrizenom nogom.

ANA KARENJINA I KOSJERIĆKI SKRETNIČARI

Željezničari Kosjerića nijesu mogli da sakriju oduševljenje što će ih posjetiti Ana Karenjina. Planira se da ona lično tamošnjim skretničarima održi nekoliko predavanja iz oblasti vozova. Ana Karenjina je u tome ekspert.

Nesreća joj se prvi put dogodila u Japanu. Tamo je stradala čim je glavu na šinu prislonila. Od tada joj se to stalno ponavlja. Bilo koje izdanje knjige da čitate, bilo koju verziju filma o njoj da gledate, uvijek će se desiti da voz baš tuda naiđe i u tačno vrijeme je pokupi.

Ni stotinu vinkovačkih tračnica, a kamoli dvije kosjerićke pruge, ne bi je prevarile u procjeni. Ona radi metodom oslušivanja i u Kosjeriću je na pruzi mogla da leži koliko hoće; o vremenu prispjeća voza često ni sam mašinovođa ništa nije znao. A i skretnica ih često odveze nekud neplanirano.

I gle smiješne slike: Ana Karenjina se tu baci pod voz, a on naiđe tek sutradan i ne prolazi kroz Kosjerić.

BANDŽI DŽAMPING

Sjedeći često na ivici ambisa Vojislav i Azem su razmišljali o tome kako da od njega naprave poznato izletište.

U svijetu je već bila aktuelna sportska atrakcija zvana bandži džamping.

Eto čega su se oni dosjetili: skakanje u provaliju bez vezivanja elastičnim užetom. Ono je, zbilja, suviše za našu provaliju bez dna, složili su se.

Nešto, zaista, predivno.

KRUŽNI TOK

I sve da je tražio najkraće rastojanje od mjesta A do mjesta B, Viktor bi putovao više nego što je očekivao.

Ništa ne bi bilo novo ako bi od Gnjilana do Mitrovice vozio preko Mađarske i Poljske. Samo bi se začudio tolikim graničnim prelazima. Onda bi ustanovio da je ponovo negdje naišao na kružni tok.

Znate, on je imao problem sa orijentacijom u prostoru i bilo kakvo kružno kretanje bi ga uvijek odvelo na bogtepitaj koju stranu.

VJEŠTAK ZNA NAJBOLJE

Čovjek je nepomično ležao sa šest rupa od metaka u predjelu srca. Ubica je u rukama držao pištolj kada je stigla policija.

Na pitanje zbog čega je šest puta smrtno ranio upokojenog, ubica je odgovorio da nije znao da je pištolj bio dupke pun.

Vještak je, međutim, koristeći svoje metode, zaključio da nema govora o ubistvu jer je zatečeni pištolj prazan.

„Mora biti prazan kad sam cio šaržer ispalio u čovjeka koji je do tada bio prilično živ“, pravda se ubica.

Vještak je odbacio tvrdnje ubice da je to razlog što je pištolj prazan.

„A što se cijev i dalje puši“, kaže ubica, „zar vam ništa ne govori o mojoj krivici?“

Vještak vješto odmahuje rukom i traži odgovor suprotne strane.

Ubijeni je uporno držao jezik za zubima. Njemu je, izgleda, svejedno. Samo zna da će se, posle ovakvih vještakovih tumačenja, dugo prevrtati u grobu.

REINKARNACIJA

Izidor II Turk je iz stare Grčke prešao u Rim dosta rano, u cik zore. U predpećinskom dobu važio je za biranog đaka.

Dolaskom u Rim na studije Vatrogasnog fakulteta, izazvao je niz čuđenja. Kao prvo, tada nije bilo osnova za uvođenje ovog fakulteta. Naime, u to doba vatra još nije bila pronađena pa je bilo nejasno šta on, u stvari, hoće.

Izidor je bio uporan i nije odustajao od namjere da studira ovu čudnu nauku. Čak je prijetio da će se javno spaliti ako mu ne udovolje zahtjevu.

Ovi su još više zategli u želji da vide kako će to da izvede u vrijeme kad vatra ne postoji. I ništa, Izidor u inat izmišlja vatru i spaljuje se.

Mnogo kasnije će mu poći od ruke da se reinkarnira i da ponovo posjeti Rim, ali riješen da ga spali do temelja. I čini to, polazući sva prava na vatru koju je nekoć izmislio.

Izidor se u drugom životu zvao Neron.

SKIJE I CVICANGE

Izvođeći razne vratolomije na skijama, Krstaj je često pomišljao kako će ga to jednom glave koštati.

Njegov rođak Dujo radio je u elektrodistribuciji kao banderaš na visokonaponskom dalekovodu.

Njih dvojica su bili toliko slični da ih ponekad ni rođene majke nijesu razlikovale. Otkrili bi identitet samo kada bi Krstaj uprtio skije ili Dujo cvicange.

Jednom su htjeli da se našale pa su zamijenili rekvizite. Toga dana je, iznenada, organizovan Svjetski kup u veleslalomu. Dujo se sa Krstajevim skijama uputio prema Lejk Plesidu, a Krstaj je bio zadivljen jednom žičarom bez korpi za uspinjanje.

A kako je stradao? Uhvatio se za gole cvicange prebačene preko dalekovoda misleći da je u tome fazon kod ove vrste žičare.

EPIDEMIJA LUDILA

„Gledajući iz mog ugla“, kaže ludak genijalcu, „ti si jedna najobičnija budala“.

„A gledajući iz mog ugla“, kaže njemu genijalac, „ti si samo jedan ludak.“

A onda ih je obojicu proučavao psihijatar. I kako ovi nijesu odustajali od svojih tvrdnji, psihijatar je ozbiljno pomislio da njih dvojica možda žele od njega da naprave budalu, a da se oni, kasnije, mirno izvuku.

NASTANAK TAJNOG AGENTA

Kada je Slavko prvi put ukrao bratova kola, još se nije znalo za filmske kerefeke. Slavkov brat je u početku negodovao što mu ovaj krađe kola, a u drugoj fazi je očajavao što to više ne radi. Tako je sada Slavkov brat morao da smišlja dogodovštine umjesto da nastavi da ih lijepo prepisuje iz policijskog dosijea.

Naime, palo mu je na pamet da, na osnovu Slavkovih ispada, napravi lik poznatog tajnog agenta. S obzirom na to da mu je brat ukrao kola sedam puta, nazvao ga je 007.

Poslije prve krađe, kada je policija privela izgređenika i pozvala oštećenog, ovaj je zabezeknuto izustio: „Slavko, zar ti?!“ , „Jok, nego Džejms Bond“, odgovorio je Slavko šeretski, a njegovom bratu Flemingu se ime svidelo iz prve.

Ostalo je manje-više poznato.

RASIJANI PROFESOR

Profesor Čađo je u taj trgovinski centar ušao prilikom jedne školske ekskurzije. Učenici su obilazili znamenitosti Pariza kada je profesoru ponestalo cigareta. Javio se vodiču da će na tren skoknuti do najbliže radnje i odmah se vraća. To je, zatim, potrajalo 35 godina. I još traje.

Profesor je od tada ispušio tonu cigareta, ali za izlazom iz Trgovinskog centra još traga. Poražavajuća je činjenica da on uopšte nije ni zakoračio u pomenuti centar. Staklena vrata koja se vrte za 360 stepeni samo su ga uredno okrenula i ponovo isporučila vani. Ne znajući za ovu napravu, profesor je ostatak života proveo u lutanju svijetom ubijeđen da se nalazi u Trgovinskom centru odakle nikako da se iščupa.

Najžalije mu je učenika što će ga čekati tako dugo.

DIGITRON NE POMAŽE DVAPUT

Isak je bio veoma loš matematičar. Bez digitrona ni dva i dva nije znao da sabere. Školu je nekako završio, a onda se bacio na privatni biznis. Danas mu ni digitron ne pomaže. Ne zna koliko ima novca.

ALBINA IZ EVROPA PUTA

Ni jedna djevojka nije znala da prođe gradom kao Albina. Pod njenim štiklama ulica je sama promicala kao pokretna traka kakvog površinskog kopa. Poštari su negođovali zbog toga jer bi se brojevi na adresama samo komešali. Ali su agenti iz Evropa puta zadovoljno trljali dlano-ve vrбуjući je da radi za njih. Troškovi firme su svedeni na minimum. I da ne povjeruješ, ni valjak ni ostale mašine nijesu morali da se pomjeraju dok bi površina za asfaltiranje sama prolazila ispod njih podstaknuta Albininim defilovanjem. Iza bi nastajao najfiniji put prvoga reda.

DUBLJENJE NA GLAVI

Zeja je znao satima da dubi na glavi.

Prvi put je to uradio kada je htio da dođe do čokolade. Mada je jasno rečeno: „Nećeš je dobiti makar dubio na glavi!“

Zeju je više zanimalo šta to ima kod tog famoznog dubljenja. Čokoladu, naravno, nije dobio, ali je naučio ovu vještinu. Toliko ju je, zatim, usavršio da je svakog mogao da zadivi sa koliko umjeća i ljubavi prilazi toj disciplini.

Sada bi čokolade pljuštale samo da ne prestaje sa dubljenjem. Eto kako čovjek mijenja odluke. Zbog toga Zeja sad neće da dubi na glavi.

VUK I DVIJE CRVENKAPE

Radeći prekovremeno vuk je jednom naišao na dvije Crvenkape. Jedna se zaputila baki, a druga ka Skupštini. Zajednički dio puta vodio je kroz šumu i on je Crvenkapa bio najzanimljiviji. Htjele su da vide da li vuk, stvarno, zna priču o njemu i Crvenkapi.

Nijesu dugo čekale na odgovor, vuk je odmah sma-
zao onu koja se uputila baki, što znači da ne zna priču do kraja.

Druga Crvenkapa ga je pitala kako se odlučio koju će da pojede, a vuk je, uredno podrignuvši, elaborirao: „Brinem o svom zdravlju. Sve što je vezano za Skupštinu ne mogu da svarim.“

AUTO BEZ GARAŽE

Niki je imao običaj da svoj auto ostavlja napolju. Čak ga je i vozio na otvorenom. Time je nepotrebno izazivao poštene nasilnike i vrijedne obijače. Zbog toga je više puta privođen.

A kada bi mu neko od pomenute klijentele razlupao šoferšajbnu, skinuo točak ili u kompletu sa zvučnicima iščupao audio uređaj, pozivan je na odgovornost.

Nikiju je bilo žao lopova što su se patili zbog njegovog auta, ali, stvarno, nije mogao da im pomogne; nije imao garažu.

Nasilnici, obijači i ostali lopovi bili su prepušteni sami sebi. Morali su u kontinuitetu da smišljaju nove havarije, ali takve da budu sigurni da će one uvijek ostaviti vidljive tragove na Nikijevom autu. Ili na nešto što se samo tako zove, a sve više ni na šta ne liči.

Niki je neprestano pozivan na sud i tamo podmirivao račune koji su se odnosili na Borbu za zaštitu lopovskih prava i dužnosti.

Nesrećni Niki je najveću grešku napravio kada je, najzad, htio da očajnim izgrednicima pokloni ostatak auta. Odmah je uhapšen i zatvoren zbog pokušaja korupcije. A lopovi su time ostali bez dalje motivacije za rad. Mada je od Nikijeve olupine ostalo jedino još mjesto gde se ona nalazila.

KONJ MILOŠA OBILIĆA?

Orući neku kosovsku njivu jedan, naizgled, običan konj sapleo se i tresnuo glavom o ledinu.

Kada se dva mjeseca kasnije probudio, vratilo mu se pamćenje koje je izgubio još 1389. I odmah je stao da se raspituje o Muratu i Milošu.

Veoma slikovito je prepričavao kosovski boj, a historičari su hvatali svaku riječ pišući tako prvu zvaničnu verziju ovog događaja.

Za iznošenje provjerenih činjenica mirno su mogli da se pozovu na jednog konja. Ovaj im je iz prve ruke ulivao znanje, jedino nije htio da im otkrije čiji je on, zapravo, konj, Muratov ili Milošev?

Ako se ispostavi da nije Ždralin, opet će biti polemike oko vjerodostojnosti priče o sukobu na Kosovu. Po njima, više zna jedan akademik nego Muratov konj, pa makar bio i očevidac.

BERBERNICE ZA VIŠE OSOBA

Nekom brijanje baš lako padne.

Prolazeći pored izloga jeftinih slatkiša R. Nimani je ugledao M. Beštića. Ovaj je, takođe, bio neobrijan ali se nonšalantno kretao prema berbernici. S druge strane, Nimani je već bio u panici. Naime, neke glasove je gutao pa je morao da pravi veći otvor usta kako bi postigao jasniju artikulaciju. Ovo mu je naročito teško padalo prilikom brijanja jer nikad ne bi znao da li u tom trenutku dobro stoji sinhronizacija britve i otvora usta, odnosno ispupčenja grkljana. Jednom je za dlaku preživio samo što je prijatelju nazvao „dobar dan“.

Toga dana se mučio kako da pozdravi Beštića koji je potpuno neplanirano i bez ikakve potrebe došao na brijanje, jer se, inače, rijetko brije. Beštić je na okolnosti gledao drugačije jer on, zapravo, ne poznaje Nimanija da bi morao da ga pozdravi. Zato mu je mnogo lakše palo sve to.

O VAŽNOSTI NASTAVNIČKOG VIJEĆA

Tokom srednje škole Lešinar je vukao sve jedinice i jednu prelaznu. I to peticu iz matematike!

Njegov razredni nije vjerovao u ovakvu konfiguraciju ocjena pa je peticu dovodio u red smanjujući je na jedinicu.

Lešinar zvani Leši (već sam ga negdje pominjao), braneći svoju ocjenu često je otimao dnevnik i olovku gospodinu razrednom zbog čega je dogurao do ukora nastavničkog vijeća. Istini za volju, Leši je matematiku znao i za višu ocjenu, ali u srednjoj školi ona nije postojala. Profesor matematike mu je vraćao peticu, ali uzalud. I on je završio sa ukorom nastavničkog vijeća.

Danas Leši drži katedru za matematiku na Sorboni i nesmetano se bavi naučnim radom iz ove oblasti. To je primjer kako se nauka bez nastavničkog vijeća otme kontroli.

PISCI HAIKU POEZIJE

Kada je izvjesna V.D.G. iz još izvjesnijeg BG napisala molbu za prijem u Udruženje književnika, za sobom nije imala ni jednu objavljenu knjigu.

Ali ona nije htjela da gubi vrijeme. Dok se razmotri molba, stići će i knjiga.

Naravno, kao i svi drugi koji žele da preko noći postanu književnici, uzela je da piše haiku. To je ona poezija gdje vam je za pisanje cijele zbirke potrebno ne više od frtalj sata. Računajući i pauzu za ručak.

Zbirka joj je ušla u antologiju, ali nije primljena u Udruženje. Šta znači kriterijum, za razliku od pisanja haiku poezije, za pisanje molbe je potrebno uključiti i mozak, a ne samo olovku.

MOLERI KOJI NE OSTAVLJAJU FLEKE

Poslije krećenja, u stanu nijesam zatekao ništa od stvari. Odmah sam zvao molere i tražio objašnjenje.

Oni su samo konstatovali kako je stan bio prazan kada su završili sa radovima, a da se ne sjećaju da li je čega bilo prije krećenja.

Slučaj sam prijavio policiji, oni su angažovali vještaka, a ovaj je, naposljetku, stvar stavio ad akta.

Bio sam očajan što ponovo moram da kupujem namještaj i sve ostalo kako bih popunio kuhinju, trpezariju, dnevnu i spavaću sobu, kupatilo i hodnik. Svaki milimetar je bio bijel da te strahota uhvati.

I baš kada sam se, godinu dana kasnije, pripremao da pođem u trgovinu, stvari su počele da se naziru. Najprije prozori i vrata, zatim patosi i tako redom.

Sada mi više nije bilo teško da shvatim u čemu je štos. Moleri su nekim čudom zaboravili da pomjere stvari pa su i njih okrećili. S pravom ih bije glas da nigdje ne ostavljaju fleke.

Kako su samo sve dobro ujednačili.

MILICA I NJENO STADO

Čobanica Milica je svakodnevno izgonila ovce na pašu. Na tom planinskom katunu brvnara u kojoj je stanovala i tor za ovce bili su tik jedno uz drugo.

Nije bila rijetkost da, onako umorna, dotjeravši za-blejalo stado, ovce smjesti u svoju brvnaru, a ona prespava u toru.

Vidjevši gdje se nalaze, ovce bi se dale na sređivanje kućnih poslova, a čobanica bi ujutru blejući sama otišla na pašu.

NIŠ-EKSPRES SVUDA PRVI STIŽE

Na svojoj redovnoj liniji Niš – Vranje, crveni autobus Niš-ekspresa ušao je, kao i obično, u tunel „Manojle“. Sve je bilo rutinska stvar do trenutka kada je autobus već trebalo da se pojavi na drugom kraju. Ali toga dana nešto nije išlo. Činilo se da tunelu nema kraja.

Nakon sedam dana uzaludne vožnje u tom smjeru, neko predloži da se vrate. Međutim, sada je bio zaturen i onaj početak tunela. Ni poslije petnaest dana nije se nazirao.

Putnici su bili izbezumljeni; vozač još i više. A, zapravo, sa tunelom je bilo sve u redu. Možda je neobično jedino to što je u istom trenutku kada je autobus ušao u tunel, planetu Zemlju progutala crna rupa.

Da su za ovo znali u autobusu Niš-ekspresa, ne bi toliko paničili. Sad lutaju svemirom tražeći izlaz iz tunela, ne znajući da, u stvari, traže izlaz iz crne rupe.

TRIKOVI KOJI ŽIVOT ZNAČE

Božo, Ranjo, Garson i Nimani zapali su u finansijske neprilike u sred drugog semestra prve godine elektrotehničkog fakulteta. Za noćenje su se nekako snalazili, ali za hranu je bio problem.

Garson, inače bivši mađioničar amater, pokazivao je naivnom Boži stare trikove sa zrnima pasulja. Znao je na gomile da ih vadi iz nozdrva, ušiju, odasvud.

Promućurni Ranjo stao je da sakuplja zrnevlje koje je ovaj neoprezno razbacivao po sobi. Opazio je da bi zrnevlja bilo dovoljno za jedan čorbast pasulj. Svi su bili zadivljeni idejom, a Ranjo je, ujedno, bio i dobar kulinar.

Narednog dana predložio je Garsonu da ponovi trik, ali ovaj put sa graškom. Već istog dana na meniju za ručak našao se grašak.

Onda su svi imali neku ideju što se završilo švedskim stolom.

Kasnije im je ovaj talenat mnogo pomogao. Naročito kada su završili fakultet i počeli da rade. Od plate su mogli da žive samo uz pomoć trikova.

ZEMLJINA TEŽA KAO MODA

Kada je engleski farmer Isak posadio stablo jabuke, planeta Zemlja još ništa nije privlačila. Jabuka je rasla naopako, odozdo naviše, što je Isaka dosta zbunjivalo jer je do tada sve izgledalo normalno: stabla su rasla iz neba naniže tako da su krošnje dosezale i do zemlje. Kućama su se najprije gradili krovovi, zatim zidovi, da bi, na kraju, došli temelji. Stvari su padale uvis i to nije moralo da se uči u školi, svima je bilo poznato.

Farmer Isak Njutn je umro tri mjeseca prije rođenja svog sina koji se takođe zvao Isak. Ovaj je bio dosta nazadčan i samo je njemu moglo da se desi da mu jabuka padne na glavu, umjesto da se slobodnim padom stropošta ka nebu.

I drugima je to bilo zanimljivo pa su riješili da im stvari, kao Isaku, padaju na zemlju. Ovo ludilo je brzo ušlo u modu. I danas je tako.

IMA LI ŽIVOTA POSLIJE SMRTI

Tek što je umro jednog kasnog popodneva, Dobrica se sjetio da nije uključio televizor. Zna samo da mu je daljinski ostao u ruci spremajući se da potraži kanal „discovery“ gde je trebalo da počne posljednja emisija iz njegovog omiljenog serijala „Ima li života poslije smrti“.

Nažalost, ostao je bez stručnog odgovora na to pitanje tako da će do kraja svoje smrti samo laički moći da izvodi zaključke.

UKUS LAVA TOLSTOJA

Zavaljen u savanskoj hladovini lav je ubijao dosadu razmišljajući o tome koga bi danas mogao da pojede, šta još nije probao.

Uto mu stiže pismo iz jednog poznatog zoološkog vrta za koji ovaj nije ni čuo, ali šapopis svog dalekog rođaka odmah je prepoznao.

Piše mu o svemu a ponajviše o susretu sa Nikola-jevičem Tolstojem koji se, takođe, zove Lav. Htio je da se pohvali prednostima kaveza i ko mu sve dolazi u posjetu, a ovaj ni makar da pita ko je Tolstoj i šta je napisao, već samo: „A kakvog je bio ukusa?“

PRECIZIRANJE DUŽINE

Jedna naša i jedna japanska firma trebalo je da udruženo probiju tunel. Dogovoreno je da pođu sa suprotnih strana i da se negdje nađu.

Proračunato je da će dužina tunela da bude 6 kilometara i 25 i po centimetara. Poslije isteka tenderskog vremena, taman su se tu i našli: Japanci su sa svoje strane izbušili tih 6 kilometara, a naši onih preciznih 25 i po centimetara.

POTOP ZA CRNE DANE

Ogromne kiše koje su se sručile na naš grad napravile su takav potop da je i sam Noje bio postuđen što je onda pravio toliku paniku.

I šta je mogao da uradi, pokajnički je doplovio u naš grad, istovario sve sa svoje barke i u nju lijepo primio cjelokupan potop.

Čuo je da u bliskoj budućnosti planeti Zemlji prijeti opasnost od nedostatka vode.

SLINO SPARTAK

Slino je tako sočno znao o bilo čemu da priča.

Bekim je ljetnje raspuste provodio obilazeći uzduž i poprijeko obje Amerike i pola Australije, ali mu se nikad ništa nije dešavalo.

Slino iz sobe ne izađe, a složi priču za dva toma Toma Sojera. Bio je izuzetno loš đak pa je redovno klečao na kukuruzu. To je bila najveća kazna u nižim razredima Osnovne. Ma ne vrijedi, Slino me je toliko popalio da sam čeznuo kada će i mene učiteljica da pošalje u ugao da golim kolenima klečim na tom zrnevlju. I kada bi se moje želje izjalovile, zapitao bih se „što sam ja to bolji od Slina“.

Spartanske muke za koje smo mi odlični samo iz knjiga znali, Slinu su bile svakodnevna zbilja. Šamari, prut po rukama, olovka po noktima, kaiš po turu... Njemu je bilo omogućeno da na svojoj koži osjeti sve ono što su prošli likovi kojima smo se divili, od Malog Radojice do Isusa Hrista.

Eto čega su sve uskraćeni odlični đaci.

PREDSTAVE SA SUMNJIVIM NAZIVIMA

Ćićun je samo jednom išao u pozorište. Kada su ugasisli svjetlo silno ga je uhvatila panika. Da stvar bude i gora, sa pozornice su još istog trena stali da se ređaju događaji, a glumci su svakog trena bili rasuti svuda po sali.

Ćićun bi se začas iz partera našao u loži, ali se ni ovdje ne bi skrasio već bi u dva skoka zaposjeo balkon. Zatim je nastavio sa svojom vratolomijom tražeći prazna mjesta. A sva su bila prazna jer se, osim Ćićuna, niko nije usudio da dođe na horor predstavu koja se zove „Sto načina da se istrijebi i posljednji gledalac“.

UPOTREBA ČOVJEKA OD STRANE FLAŠE

Kafana je vrvila od pijanih flaša. Same su se ispijale za stolovima. I za šankom ih je bilo na desetine.

Nešto niže po patosu i ispod stolova, u najrazličitijim položajima, rasprostirale su se polužive spodobе.

Vjerovatno je riječ o društvu koje je neko vrijeme imalo veze sa tim flašama.

Po završetku pretakanja iz grlića u grla nastaje ovaj adekvatni kafanski realizam. To je strašno kako flaša zna da zloupotrijebi čovjeka.

O MALTAZAREVOJ NEVAŽNOSTI POSTOJANJA

Maltazar je često putovao po svijetu.

Kada je počeo da obraća pažnju na ljude oko sebe, primijetio je staricu koja se uz pomoć štapa vrlo sporo kretala. Nikad je prije nije vidio. S druge strane, nekoliko klinaca između sedam i deset godina ganjali su loptu. Ni njih nikad prije nije sreo. Umiru oni o kojima on nema nikakvih informacija ni da su bili živi. Isto tako, rađaju se milioni beba za koje se on ama baš ništa ne pita.

Maltazar je bio zbunjen svim tim činjenicama.

Ustanovio je da bi se stvari odvijale i bez njegovih zapažanja. Čak i bez njega.

STATISTIKA

Robert Nimani je veliki ljubitelj sedme umjetnosti. I prema onome čime se bavi, očekivalo bi se da ga najviše privlači komedija...

Jedan zaludni statističar htio je da vidi koliko su priče Roberta Nimanija, stvarno, duhovite. Ispostavilo se da na dva sajta, sa oko 600 članova, njegove priče prati svega desetak osoba. I to je, prema nimanijusu, ukupan broj duhovitih.

„Idealan srazmjer!“, pronalazi Robert, „Na tome počiva svaki dobar spektakl: desetak glavnih aktera i 600 natuščika!“

Na ovu opasku, nimanijus je čak i isključen reagovao.

O NEPOTREBNOSTI PRONALAZAČA

Ljudi su koristili točak i prije nego što je on otkriven. Nijesu mogli da čekaju na tu proceduru jer im je odmah trebao.

Kada se mnogo vjekova kasnije, ipak, dogodilo da točak bude pronađen, ovi su, najzad, mogli legalno da ga koriste.

I da vidiš zgone, odmah su iz svojih budžaka izvukli bicikle, auta, lokomotive i sve ostalo što se vrti i kotrlja.

Nevolja je što je taj cjelokupan asortiman tek trebalo da bude pronađen, kao posljedica točka. Ponovo je, dakle, došlo do nesklada između pronalazača i običnih diletanata, koji uvijek nekako budu brži.

KAKO SU NASTALI UPOREDNICI I PODNEVCI

Jednom su na večernjem meniju švedskog stola bile samo špagete. Ali špagete svih oblika i dezena.

U jednom trenutku gosti restorana, a bilo ih je poprilično, stali su da se muvaju po beskrajnoj sali za ručavanje. Nešto neviđeno, špagete su bile odrezane na 50 do 100 metara i, prilikom slobodnog služenja, kako to svaki švedski sto nalaže, jedan kraj špagete bi se našao u jednom, a drugi u ko zna kojem drugom tanjiru. I ko zna u kojem dijelu restorana. Usisavajući posljednje metre špageta, gosti bi, ujedno, otkrivali njihove krajeve dolazeći na taj način do svog špageti para.

Onda se krenulo, čisto eksperimentalno, sa još dužim špagetama tako da se mnogi i danas traže po svijetu praveći od tjestenina krhke mreže uporednika i podnevaka.

JA VIŠE VJERUJEM RIGI

Riga je bio veoma načitan i obrazovan tip. Ja ni danas ne znam da li postoje svi ti pisci koje nam je on, kao klincima, pominjao, citirao, parafrazirao... i stalno ih imao na vrhu jezika.

Kasnije sam prošao kroz sve razrede osnovne i srednje škole, ali od „njegovih“ pisaca i pjesnika ni traga.

Čvrsto riješen da ih nađem, upisao sam i završio književnost. Ali oni se ni ovde misteriozno ne pojavljuju.

Riga je danas stariji četrdesetak godina, baš kao i ja, mada je on uvijek imao petnaest godina više od mene. I dalje fantastično barata istim imenima da sam ozbiljno počeo da brinem da ga ti pisci, koje cijela vijeka pominje, na bilo koji način ne obrukaju. Nego, neka se lijepo rode, ako dosad nijesu i neka napišu sva ta svoja grandiozna djela koja nam je Riga već bezbroj puta ispričao. Bolje bi im bilo da postoje. Ili da su, barem, postojali. Nijesam, valjda, u laži ovoliki porastao.

Pa šta ako ih ne poznaju književne institucije i internet? Ja više vjerujem Rigi.

PAŽLJIVI KFOR-OVAC

Stražareći uz kosovsku šumicu jednog pripadnika KFOR-a je pritjerala velika nužda. Kako u tom trenutku nije bilo njegovih kolega u blizini, zamolio je slučajnog albanskog prolaznika da ga zamijeni na dužnosti dok se „olakša“.

Ovaj nije baš najbolje razumio KFOR-ovca i, čim se prihvatio oružja, odmah ga je „olakšao“. Zatim je produžio svojim poslom napravivši da sve izgleda kao da se KFOR-ovac ubio jer nije imao toaletni papir. A to da ga je, stvarno, pritjerala nužda, pokazaće autopsija.

TURISTIČKI OBILAZAK

Jedan čobanin sa katuna Šar planine toliko je bio zahvalan svojim ovcima da je najozbiljnije riješio da ih prvom prilikom odvede da vide Pariz.

Šetajući pločnicima ovoga grada, ovce su uobičajeno blejale, a Francuzi su ih, za divno čudo, razumjeli i više nego što je potrebno.

Nesporazum je nastao zato što su ovce imale potpuno neprofesionalnog vodiča. Ne znajući čobaninove namjere koje su bile čisto turističke prirode, umjesto da ovcima pokaže Ajfelov toranj, ovaj ih je uveo u jednu savremenu klanicu i tamo im „pokazao“.

Sad i najobičniji čobanin zna koliko je bezbjedniji planinski od gradskog turizma.

JAGOŠEVE ZMIJE

Jagoš je cio život bio vezan za zmiје. Najprije kao njihov dreser u cirkusu, zatim kao odgajivač u zoološkom vrtu, itd. Znao ih je u dušu i nikakvih problema sa njima nije imao.

A onda, kada je došlo vrijeme, dvije su se naročito izdvojile i došle mu glave. Iako opasne i česte vrste, zanimljivo je kako ove dvije zmiје nijesu našle svoje mjesto niti u jednoj enciklopediji gmizavaca.

I taman kada je namjeravao da ih detaljno prouči, već su ga smotale i izdahnuo je. I ko zna još koliko će proći vremena do naučnog utemeljenja ove dvije vrste tako bezazlenih naziva: tašta i žena.

KAKO JE KOLE PRESTAO DA PUŠI

Kole, iz milošte zvaní Koka Kole, znao je svakome da kontrira. Nema te priče koju on nije u stanju da izokrene. Niti pravila koje ne može da pobije. Ništa nije kako drugi misli. Njegova je uvijek zadnja. I uvijek protivna.

On bi i krivu Drinu očas ispravio, samo da se slagao sa činjenicom da je ova kriva. Ma šta, nije uopšte dao ni da Drina postoji. Ako i postoji, onda se ona, siguran je bio, drugačije zove.

Pušio je „moravu“ samo da bi pažnju usmjerio na drugu rijeku. Na onu koja, izvjesno, teče. Ili je tekla dotle dok je uvidio da se i drugi slažu s tim.

Istog trena se bacio na opovrgavanje novonastale istine.

Čak je i svoju „moravu“ bacio! Čvrsto riješen da je ponovo zapali samo onda kada ova prestane da se proizvodi.

ŠIBOVE VJEŽBE ZA KONAČNI NESTANAK

Šibo je volio da pravi štosove s tim da bude nevidljiv. Po nekoliko minuta je uspijevao da iščezne i da se zatim pojavi, ali na drugom mjestu.

Ovo ga je zabavljalo do te mjere da je uporno vježbao da se što kasnije pojavi. Tako se iščezavanje produžavalo za po minut i minut.

Nekoliko godina kasnije - sada već majstor u nevidljivosti i iščezavanju – nije se više ni pojavljivao.

Uzalud su organizovane i potjernice i detektivi. Od Šiba ni traga ni glasa. I to baš u trenutku kada je sa sobom odnio sav novac iz jedne ugledne banke.

BILO BI IDEALNO DA JE STRADAO SUTKO

Sutka i Šučka nikad nijesam razlikovao. Bili su mi školski drugovi, ali njih dvojica međusobno nijesu bili braća. Čak su i u različitim djelovima grada živjeli.

Kada je 30 godina kasnije, u sudaru automobila, jedan od njih poginuo, na tren me je obuzeo tračak vedrine. Najzad ću moći da ih razlikujem, pomislio sam. Onaj živi će biti Šučko, a onaj pokojni, prema riječi sudar – Sutko.

Samo da se ne desi suprotno, onda sam uzalud vadio korjen riječi.

IZ NOĆNOG ŽIVOTA U NOĆNI ŽIVOT

Za razliku od braće Matić, i Saša i Dejan su bili slijepi od rođenja. Ali ovi su bili Martići.

Saša Martić se bavio muzikom i obožavao je noćni život. Nasuprot njemu, Dejan se, takođe, bavio muzikom i, kao i njegov brat blizanac, obožavao je noćni život.

Bivalo je slučajeva kada bi ostajali do zore uz žene, društvo i piće. Često bi, umorni, u cugu prespavali i dan i noć, a onda ponovo odlazili u noćni život koji bi sada počinjao prije podne, mada oni te fine ne nijesu opažali.

Eto kako je bog prema slijepcima vaistinu široke ruke. Njima je noćni život uvijek.

UNIVERZALNA PERIONICA

Jedna međunarodna perionica auta za dolar ili kakvu drugu najmanju papirnu valutu opere vam i očisti auto i spolja i iznutra.

Za isti novac dobijete kafu, piće, ručak, garderobu po želji, a, ako treba, i noćenje. I to sa klimom, bazenom i TV aparatom.

Štos je u tome što vam za pranje auta blagajnici uzimaju novac unaprijed. I dok peraći rade svoj posao, ovi ga obrnu više puta.

Moguće je da u podrumu zapošljavaju falsifikatore koji vašu novčanicu štancuju u toliko primjeraka da sve podmire i da im ostane.

Perionica im je, zapravo, potrebna za pranje novca, a vaš auto je slučajno upao u šemu.

BLAŽOVA NEPODNOŠLJIVA LAKOĆA PIJANČENJA

Vraćajući se pijan iz kafane, Blažo je često očajavao što, kao i svaki normalan pijanac, bar jednom na putu do kuće ne zaluta. Dovoljna su dva koraka beznačajnog teturanja i već je u svom krevetu koji se nalazi u susjednoj sobi seoske krčme čiji je on vlasnik.

O TOME KAKO JE KOHOV BACIL IZAŠAO NA VIDJELO

Nekoliko sati prije nego što je Koh stao da ga promatra, Kohov bacil je uzaludno pokušavao da smuva svoje vrste ljepšu polovinu. Ova je bila baš zahtjevna, a budući Kohov bacil je očajavao zbog toga što nije znao kako da je zadivi.

Bacilka je neizostavno htjela da njen izabranik bude neki uspješni, odnosno, poznati bacil; visok, crn i naočit, a ovaj se ni golim okom nije vidio. Onda se slučajno podvukao tu pod jedan mikroskop i gle čuda: u tom trenu ga spazi Koh lično!

O daljoj slavi Kohovog bacila i da ne govorimo. A htio je samo da impresionira svoju bacilku. Ovu tajnu Koh nikada nije saznao.

POLARNI MEDVJEDI

Nekoliko medvjeda sa Sjevernog pola uputilo se u svijet.

Oni jesu bili polarni, ali im se učinilo da im je potrebno više hladnoće pa su se dali u traženje takvog staništa.

I baš kada su poslije pola godine htjeli da se vrate iz bezuspješnog istraživanja, nabasali su na nas. Ovdje su, po običaju, međuljudski odnosi bili toliko zahladnjeli da se to i u vazduhu osjećalo.

Polarni medvjedi ništa hladnije nijesu doživjeli. Tu su i ostali.

O UKIDANJU PLEJ-BEKA I POMOĆI PUBLIKE

Na jednom koncertu poznata pjevačica je sa dvije tri riječi započinjala pjesme, a publika ih je, zatim, pjevala do kraja.

Pjevačica je nestala sa scene kada je publika iznenađena započela jednu njenu pjesmu u želji da je ona nastavi.

Prerušena i dobro maskirana, infiltrirala se među raspjevanu publiku i do kraja koncerta, kradom, bilježila stihove svojih pjesama, riješena da ih jednom i sama nauči.

Sad strahuje da publika od nje ne zatraži da zna i da pjeva.

OVCE I BRODOVI

Bolje bi bilo da se more nalazi na planini. Gnjurci bi, pored borovnica i divljih jagoda, mogli da izrone otpatke raznih četinara, a i da se sretnu sa uniformisanim šumarem na rakijici u kakvom podvodnom planinskom domu.

Ribolovcima bi se lako desilo da upecaju jagnje, ovcu ili neko domaće katunsko goveče pogodno za spravljanje takozvanog morskog specijaliteta.

Za to vrijeme, na mjestu mora uzdizale bi se planine, odakle bi brodovi slali S.O.S. signale koji bi s tih visina, garantovano, imali bolji prijem i šire bi se rasprostirali.

A svrha svega je da se uštedi na proizvodnji brodova: sidro im ne bi trebalo.

DOMAĆA AŽDAJA

Desetak hijena, slon i dva tigra pristali su da u divljini uz minimalnu nadoknadu isprepadaju čovjeka.

Nakon prvih časova bilo im je jasno da to neće ići lako.

Nekoliko dana kasnije su i sasvim odustali uvidjevši da je inkriminisano lice veoma otporno na strah od divljači.

Naime, čovjek je već izvjesno vrijeme bio u braku.

PINGVINI I HOR JEVREJA

Grupa od 50 pingvina, na svom proputovanju prema Sjevernom polu, stigla je do Salzburga. Ovdje im je planirana jednodnevna pauza i pingvini su bili presrećni što će moći da prisustvuju Verdijevoj operi „Nabuko“...

Vozom prema Salzburgu kretali su se hor od 49 Jevreja i njihov dirigent. Nespretno su odabrali voz koji je, prema zamisli reditelja Kosmatosa, trebalo da se sa Kasandrinog mosta sruši u provaliju. I desilo se tako...

Kako je opera bila neodložna, jer se priređuje za kralja Ferdinanda i njegovu svitu, iskorišćeni su pingvini koji su, takođe, imali crno-bijele frakove. Niko nije primijetio ovu malu digresiju, a pingvini su, sasvim slučajno, godinama pohađali večernju školu horskog pjevanja u KUD-u „Branko Krsmanović“.

Na kraju nije izostao gromki aplauz, a pingvini su, umjesto da se pojave na bis, zbrisali, osjetivši da se prema uobičajena hajka na Jevreje.

PIVARA JE KRIVA ZA SVE

Između dva čina pozorišne predstave postavljena je nova scena.

Rekviziter je tražio od publike da se popne na pozornicu, a glumce je locirao u publiku.

Kada je podignuta zavjesa, sve je bilo spremno za novu zbrku. Naime, riječ je o alternativnom pozorištu gdje je najvažnije da se ne zna ko pije, a ko plaća.

Bitno je naglasiti da se sve odvija u pivari za vrijeme štrajka zaposlenih, koji su, za dobar honorar, pristali da glume publiku, dok su glumci, u dogovoru sa Bordom direktora, prihvatili da pokrenu proizvodnju.

Dalje se sve samo komplikovalo i bolje da predstava nije ni postavljena.

Tako je kada se za pisca scenarija uzme neiskusni degustator piva koji se prijetodno ubio od posla.

JELOVNIK PROSJEČNOG VUKA

Poslije jednog uobičajenog gluvarenja po šumama i gorama, izvjesni planinski vuk bio je gladan kao vuk.

Zato što se ne desi da baš uvijek pojede Crvenkapinu baku, sedam jarića ili jagnje koje mu muti vodu, i ovaj put je izvisio.

Kako bi proširio jelovnik, ništa mu nije ostalo već da pošalje ultimatum piscima za još priča o krvoločnom vuku i njegovim žrtvama. U protivnom neće se zaustaviti samo na literaturi.

GORILA BEZ NAVODNIKA

Raspisavši oglas za ličnog pratioca, zvanog „gorila“, jedan visoki funkcioner nije ni slutio da će se, između ostalih, na konkurs prijaviti i gorila, vrsta majmuna.

Svaki od kandidata morao je da prođe kroz funkcionerov kabinet ne bi li se ovaj lakše odlučio koga da uposli. I, kako falsifikat ne može da bude bolji od originala, funkcioner se odlučio za gorilu bez navodnika.

Naravno, sve je ovo bio eksperiment koji je trebalo da pokaže koliko, zapravo, funkcioneri više naginju pravim majmunima.

NEVIDLJIVI KUPAĆI KOSTIMI

Nekoliko aforističarki, među kojima su bile Deana, Pavica, Daliborka, Goca i Jasmina, odlučile su da ljetovanje provedu na nudističkoj plaži...

Da se uvjeri u kvalitet svojih proizvoda, proizvođač providnih kupaćih kostima „Invisible“ tajno je navukao pomenuti artikal na razdragane djevojke.

Misleći da su nage, one bezbrižno ulaze na plažu, ali ih predusretljivi čuvar sustiže i od njih zahtijeva da se skinu jer ovdje nije dozvoljeno ulaziti u kupaćim kostimima. One se bune i pokazuju čuvaru da na sebi nemaju ništa.

Čuvar je uljez, čovjek iz „nevidljive“ firme i, naravno, zna šta govori. Najzad djevojke dopuštaju čuvaru da ih lično on skine ne bi li ih, najzad, pustio na miru. Čuvar posegne za prvim gaćama i grudnjakom, kad... One su, stvarno, nage! Čuvar je u šoku, izvinjava se djevojkama, propušta ih.

Nekoliko trenutaka kasnije, grupa mladića dolazi na nudističku plažu. Prije ulaska traže od čuvara da ih uputi na garderobu. Skinuvši sve sa sebe, kao djevice stoje preneraženi.

Neko iz firme „Invisible“ je greškom, umjesto djevojkama, navukao muškarcima ženske nevidljive kostime.

STRAŽARSKO MJESTO

Banjo je stražar jedne beznačajne firme čije ime nije ni važno. Četrdeset godina je na tom mjestu i sutra odlazi u penziju.

Lopov, zbog kojeg je radni vijek proveo stražareći, nije se pojavio. A Banjo je 40 godina uredno, iz mjeseca u mjesec, primao punu platu...

Firme bez potrebe prave tolike rashode. Umjesto upošljavanja stražara, na kojeg su potrošili gomilu novca, mogli su da se nagode sa lopovom.

On bi, sigurno, i na polovinu tog iznosa pristao, samo da ih ne dira do penzije.

VUNENE ČARAPE I VUNENI PRSLUK

Jedan kosmonaut je nepažnjom ušao u pogrešnu letilicu, zamandalio vrata i vinuo se u svemir. I, umjesto na Mjesec, sletio je na Sunce.

Po želji svoje bake na sebi je, ispod skafandera, imao vunene čarape i vuneni prsluk zbog čega se nije čudio zašto mu je tako toplo.

Sljedeći put je pošao bez bakinih rukotvorina, ali je ovaj put, izgleda, ušao u pravu letilicu pa je uredno sletio na Mjesec. Ubrzo ga je obuzela jeziva hladnoća.

Ne znajući da je prošli put šetao po Suncu, zaključio je da su vunene čarape i vuneni prsluk, zaista, topli.

PATNJE MLADOG ROBERTA

Još sa pet godina Robert Nimani je bio ekspert za vožnju bicikla. U sedmom razredu na poligonskom takmičenju zauzima prvo mjesto i čast da svoju školu predstavlja na saveznom nivou.

Nekim čudom, umjesto njega, tamo odlazi diskvalifikovani Merin. Robert se sjeća da ga je razredni, nimalo nježno, odgurnuo u stranu i obznanio: „Dakle, našu ustanovu će predstavljati Merin.“

Cijela škola se grohotom smijala, jer je bilo opšte poznato da Marin ne zna da vozi bicikl. Ubrzo nam je sve bilo jasno: on je, u stvari, sestrić ministra prosvjete. A tamo, na saveznom takmičenju, pobijedio je premijerov sin koji se nije ni pojavio.

Možete misliti koliko bi nam škole bile uspješnije da poznate face i njihove rodbine nemaju djece.

METIL ALKOHOL

Poznata fabrika domaće rakije, u nastojanju da stvori čistu šljivovicu, primijetila je da bi bilo dobro riješiti se metil alkohola.

Dovoljno je da preko noći flaše budu otvorene, kažu njihovi stručnjaci, i štetni alkohol će ispariti.

Do tada niko nije obraćao pažnju na noćnog čuvara, inače notornog pijanicu, pa se desilo da je ujutru sa alkoholom isparila i rakija.

POGREŠAN VOZ

Jedna agencija je došla na ideju kako da od pogrešnog voza obrete onaj pravi.

Putnik koji, zbog rasijanosti, ili bilo kog drugog razloga, umjesto u voz za, recimo, Moskvu, uđe u voz za Madrid, ne treba da brine. Ova agencija će, dok voz pristigne u Madrid, na ulazu u ovaj grad postaviti uobičajenu tablu sa natpisom Moskva.

Oni koji putuju za Madrid ne treba da se osvrću previše.

UTEMELJENJE BERMUDSKOG TROUGLA

Čekajući dozvolu za ulazak u luku, brod je ukotvljen stajao nasred mora.

Baš na tom mjestu, juče još, odlučeno je da se napravi bermudski trougao. U početku niko nije znao čemu bi on služio, ali su svi bili saglasni da je tako nešto nužno.

Kada je sutradan brod tu misteriozno nestao, konstruktori trougla su bili zadivljeni. Sad je samo trebalo stvar ponoviti sa još kojim brodom, i ako se desi isto, znači – to je to.

BAJKA

Kada je dojahao princ na bijelom konju, buduća princeza je od grandioznog prizora pala na ono što se kod običnog svijeta zove – dupe.

Da bi djevojka, doista, postala princeza, trebalo je najprije da se desi taj čarobni poljubac.

Dok je lutao začaranom šumom tražeći sebi ženu, princ je nepredviđeno naišao na žabu koja jednim pogledom mijenja uloge, naročito kada se radi o zamjeni princa i konja, na čemu je usko specijalizirala.

Ne znajući za ovu pojavu, djevojka je strasno poljubila princa i, logično, postala kobila. U tom trenutku ona žaba postade princeza, a konj si ti što ovo čitaš.

PLASTIČNA HIRURGIJA

Probni rad u jednom kozmetičkom salonu otpočeo je nonšalantno i s puno nade u uspjeh. Od prvog pacijenta zavisilo je da li će pomenuti lokal dobiti licencu ili ne. U ovo drugo niko nije sumnjao jer su u svojim redovima imali takve stručnjake da su od čačkalice mogli da naprave ražanj ako treba.

A onda je u salon ušetala prva mušterija. Poslije četiri sata rada, tim stručnjaka iz Čikaga bio je spreman da prezentuje svoje novonastalo djelo.

U tom času, sva zadihana, u salon stupa seoska čobanica i galami: „Je li tu ušla moja krava?!“ Dama pred ogledalom se našla prozvanom i ona, po završetku svog posljednjeg preživljanja, izusti: „Tu kravu ćeš od sada gledati samo preko Televizije.“

Jadna čobanica, znajući da joj bez krave nema povratka mahnitom domaćinu, zahtijeva od osoblja salona da od nje napravi bilo šta samo da je ovaj ne prepozna.

I stvarno, kada se predveče pojavila u kući, domaćin nije ni znao da imaju ćurku.

ČEKAJUĆI SKIJE

Kada je Peri Anž prvi put stao na skije – pozajmljene od druga – pokazao se kao odličan vozač. Imao je 12 godina. Poželio je tada da, prvom prilikom, nastavi sa skija-njem.

Za koji mjesec puni 52 godine, a od prve prilike ni traga. Ni novih 40 godina nije dovoljno da skije same krenu prema njemu.

Izgleda da stvari ne konstatuju svoje konzumente; ne prave razliku među njima, niti imaju odnos prema njihovim željama.

BROJANJE SE NASTAVLJA

„...jedanaest...dvanaest...trinaest.“, „Brojiš ovce?“, pita sveti Petar Šejna lebdeći iznad njega: „Ne možeš da zaspiš?“

Par sekundi prije, Šejn je učestvovao u dvoboju kod OK korala i, zabrojan, nije znao kada da se okrene i opali u svog izazivača. Ostalo mu je bilo da se uzda u tačnost Gringovog brojanja i da, kao svaki kauboj, prije potezanja pištolja pazi na deseti korak.

Onda je pao u prašinu pogođen ravno u glavu. Imao je taman toliko vremena da zaključi da mu je brojanje, ipak, bilo tačno, čim je na drugom svijetu nastavio od jedanaest.

Sveti Petar mu je svjedok.

LAJKOVAČKA PRUGA

Hodajući lajkovačkom prugom Mile nije ni slutio koliko će estradnu revoluciju da napravi. Pokušavao je to da ponovi sa valjevskom, kosjerićkom ili, bar, lazarevačkom prugom, ali nije uspio. Neke pojave su, zbilja, neobjašnjive.

NIŠTA NAROČITO

Kada je izašao iz kuće zalupio je vratima i kuća se srušila. Koračajući drumom za sobom je ostavljao pukotine i kaos. Samo što je krajičkom oka pogledao u nebo, namah je izazvao munje i gromove. Zatim je od sreće poskočio i planeta Zemlja se tri puta zaljuljala. Pustivši glas, sve što se do tada čvrsto držalo, palo je u vodu. Njegovim disanjem vode ispare, planine šljunu, a nebo se spusti.

Tako su izgledale sve njegove šetnje. Pomalo dosadne i monotone. Ništa naročito.

ZALUTALI TURISTI

Dvije grupe turista, na svom znatiželjnom obilasku nepoznatih terena, ušle su, iz dva suprotna pravca, u jednu prostranu šumu. Nije im trebalo mnogo da zalutaju jer je ova šuma, bez daljnjeg, davala tu mogućnost.

Kada su, mjesec dana kasnije, nabasali jedni na druge, bili su srećni što mogu nekog da konsultuju oko najlakšeg izlaska odatle. Najprije su ovi što su zalutali konsultovali ove što ne znaju gdje se nalaze, a zatim je konsultacija išla obrnutim redoslijedom.

Ubrzo su zaključili da ovdje može da se zaluta iz bilo kojeg pravca.

POP I NJEGOVA MANTIJA

Pop Ćira je bez doručka otišao u crkvu. Toga dana je imao neko vjenčanje i, da ne bi zaboravio, pošto bijaše veoma rasijan, riješio je da ga mantija podsjeti na to. Žena će mu je upakovati i on će, prilikom oblačenja, da se sjeti šta mu valja činiti.

Njegova žena, popadija Stana, kao, veli, šta ima od mantije, ni za na zub, spremiću mu cijelo tuce, da mi nije gladan.

I dođe pop Ćiri vrijeme da se presvuče, otvori zamotuljak i, stvarno, u momentu se sjeti da nije doručkovao, a na vjenčanje zaboravi. U tom času, popadija zgranuto skoči: „K vragu nek’ su i ti homonimi!“

PAVLE I UČA

Rat je svakog časa trebalo da počne. Sve brigade su zbile svoje redove, samo je Sedma krajiška bila na kraj srca.

To nije za priču, ali se ispostavilo da ova brigada ne posjeduje Uču. A zna se da jedinica ne može da bude bez Pavla i Uče, a naročito Uče. A kad nema Uče, rat može da se povuče.

Tako se i desilo.

MRTVAČNICA

Dvije narikače su uzalud tražile da se pokojnik vrati. Nijesu mogle da shvate da se on ovaj put nalazi u sanduku, a ne u mrtvačnici gdje je, inače, radio i odakle se punih 40 godina redovno vraćao kući.

Kada se prvi put poslije penzionisanja tamo našao, više se nije vratio.

Očigledno, ako već morate da ste u mrtvačnici, onda je bolje da je to zbog posla.

PANK TERAPIJA

Sajo Sid je svojim likom i djelom, a, naročito, oblačenjem, brzo skrenuo pažnju na sebe.

U trećem razredu srednje škole najveći protivnik pankaa bio je njegov profesor ruskog jezika. Svakodnevno su imali verbalne duele. Nije se znalo ko se s kim šegači, tek, na kraju školske godine, profesor je završio sa naježenom kosom, mindušom i pirsingom na nosu, a Sajo Sid sa peticom iz ruskog.

Danas su obojica na jednoj ruskoj psihijatriji gdje Sajo Sid radi kao instruktor u liječenju bolesti zavisnosti profesora od pankaa.

MALI MRAV

Ko zna kakve je sve planove za taj dan imao jedan mali mrav, ali je neslavno završio pod cipelom trogodišnjeg Đoleta.

Đole je uživao da, uz snažan i odsječan korak, od ovog insekta pravi fleke po asfaltu.

Njegova majka Ajša s nostalgijom se sjeća poznate pjesme ubijedena da, dok je Đoleta, ni jedan mrav, nažalost, više neće zalutati u njezine grudi.

U ovom slučaju ne bi pomogle ni najveće pjesničke slobode.

GLAS MALEZIJSKIH TIGROVA

Nekoliko malezijskih tigrova bilo je angažovano na snimanju jedne popularne TV serije.

I sve bi bilo u redu da oni slučajno nijesu otkrili kako im u postprodukciji nasnimavaju tuđe glasove. Nezadovoljni ovakvim tretmanom, sutradan se nijesu ni pojavili na setu.

Zabavljali su se pogađanjem u čijem truhu je završio reditelj, u čijem scenograf, u čijem glavni klaper i tako redom.

I još su stali da oponašaju njihove glasove.

STARICA U SAOBRAĆAJU

Da pređe ulicu, jednoj starici su trebale dvije ture zelenog svjetla na semaforu. Toliko se sporo kretala.

Nesreća je u tome što je bila zaboravna pa se često, na ponovno paljenje zelenog svjetla, vraćala na istu stranu odakle je pošla. Ili bi za autima krenula niz put.

Tada bi je panduri kažnjavali za ometanje saobraćaja zbog spore „vožnje“. Ili bi je, tako usporenu, odnosio pauk misleći da se zaustavila ili parkirala.

Bila je to vražja starica, istovremeno su je kačila dva zakona: i onaj o saobraćaju i onaj o pješacima.

KROKODILI I ZUBARI

Zubari se najviše oduševavaju kad im na pregled dođe krokodil. On zna dobro da otvori usta i ovaj nema problema da sa instrumentima uđe unutra i obavlja svoj zubarski posao.

Jedina nezgoda u radu sa krokodilima je povećana smrtnost kod zubara.

Što se krokodila tiče, oni su, uglavnom, zadovoljni.

POVRATAK VIRUSA

Dva virusa jedne iste bolesti našla su se u veoma nezgodnoj situaciji. Bili su jedini svjedoci da je oboljeli od njih bolestan, što je trebalo i dokazati na sudu.

Oboljeli je greškom popio antibiotik i postojala je realna mogućnost da usljed poboljšanja zdravlja ne prođe invalidsku komisiju za penzije.

Virusi su se grčevito borili sa antibiotikom, a onda su, vidjevši da im nema spasa, prešli na komisiju.

Sada je lako utvrđeno da oboljeli nije bolestan, pa ni penziju nije ostvario.

S obzirom na to da bez penzije ne može sebi da priušti tablete, virusi su mu se vratili.

Tu su sad bezbjedni.

KAD DIOGEN TJERA INAT

Niko ne zna šta se desilo sa Diogenom.

Prije 15 godina je igrao žmurke sa drugovima iz kvarta i od tada mu se gubi svaki trag.

Ne bi začudilo da je tom prilikom našao dobro mjesto za skrivanje i neće se pomjeriti dok ga ne nađu. Diogen je takav.

PUCANJ I SMRT

Snajperista je čvrsto uhvatio oružje, nanišanio, zadržao vazduh i potegao okidač.

Ustrijeljeni za sve to nije znao, a još manje zna da li je pogođen, da li je živ ili je mrtav.

Ubijenom je situacija vrlo nejasna.

ZAPRAŠIVANJE KOMARACA I HELIKOPTERA

Zaprašujući komarce, jedan poljoprivredni avion je raspršio otrov i po nekom vojnom helikopteru koji je, zbog svoje udaljenosti, nevjerovatno podsjećao na komarca.

To je otkriveno tek sutradan kad među ubijenim komarcima nije pronađen nikakav helikopter.

PREKOMANDA

Uz Bajaginu pjesmu „Drugovi moji“, nekoliko tramvaja se uhvatilo u kolo napravivši voz. To im se, zatim, svidjelo pa su iz GSP prešli u JŽ. Da, da, to je bilo u vrijeme jugoslovenskih željeznica.

RIBLJA GOLGOTA

Isus je podučavao kako se lovi riba i bio je dobar u tome.

I desi se da nije imao lovačku dozvolu, i bi uhapšen zbog toga.

I razapeše ga na krst i ukucaše ekserima.

U počast njemu, ribe i danas trzaju na mamce bez dozvole i ne vide neku razliku od onih sa dozvolom.

POTENCIJALNI PRONALAZAČ

Mane je radio kao noćni čuvar i godinama se nosio mišlju da postane pronalazač. To mu je, s druge strane, pomoglo da ne zaspi na poslu: po svu noć su ga morale misli šta bi to mogao da otkrije.

Vrativši se jednom kući ranije nego obično, jer mu sat ne bješe tačan, nije ni slutio da ga je to sudbina pronalazača tjerala.

Samo je trebalo da otvori ormar i – eureka! Pronašao je ljubavnika svoje žene.

MONA LIZA SA OSMJEHOM MONIKE

Leonardo je bio užasan slikar. Šta god da naslika, izgledalo je drugačije. Taj osobni talenat za greške čuvao je kao najveću tajnu.

Slikajući tako svog kućnog ljubimca, prasicu Moniku, ponovo je počeo da brljavi.

Monika je bila prasicica na svom mjestu, ali nepodmitljiva i teška za dresuru. Iako je na platnu jasno uočila lik žene, znala je da Leonardo, u stvari, radi njen portret. Ubij bože kako je vidio svijet oko sebe. Ničim nije mogla da mu pomogne, već da se sažaljivo nasmiješi. Leonardu nije promakao taj detalj svoje Monike, pa ga je unio u portret. To je jedino što mu je od nje ostalo.

Na ženskom liku osmjeh prasice učinio mu se neka-ko zagonetnim. Ko će ikada i pomisliti da je njegov vinovnik neko ko je još iste jeseni završio u pihtijama i kavurmi.

STARIJE KAMENO DOBA

Ne znajući da lagano postaje čovjek, majmun Bananko je pošao na slavu kod svojih rođaka u drugo pleme. Usput je svratio u prodavnicu da kupi kilogram banana kao slavsku čestitku.

I prvo što mu je bilo čudno, kasirka nije bila ni malo iznenađena što ovaj kupuje banane, umjesto da ih, kao i svaki normalan majmun, ubere s grane.

Drugo njegovo iščuđavanje odnosilo se na to što je u rukama, umjesto banana, imao zdravicu u obliku flaširane šljivovice.

Izgleda, kad evolucija krene, sve se u hodu mijenja.

Ali Darvina sad muči nešto drugo. Ako je Bananko rodonačelnik ljudske vrste, otkud tu ova lijepa kasirka iz Merkatora?

UPRAVNI ODBOR

Shodno zakonu džungle, da bi sa nekim podijelio odgovornost za svoje postupke, lav je morao da se ogradi, odnosno da oko sebe postavi živi zid. Htio je da se tu odmah nađu: prepelica, divlja kokoš, jarebica, lisica i zec. Ili, čitano slijeva: zec, lisica, jarebica, divlja kokoš, prepelica.

Sad na miru može da hara i pustoši, jer ima dobru zaleđinu. Lav će i dalje da donosi odluke po svom nahođenju, ali će za sve da konsultuje pomenute „ptičice“.

Uz potpuno odriješene ruke da, onoga ko je protiv, pojede.

GRBO I KAMILA U SJENCI PIRAMIDA

Na prijedlog ljekara, Grbo se našao u Kairu, na poznatoj klinici za peglanje. Grbo je imao taj nedostatak na leđima, zapravo, višak u obliku grbe. Vremenom se ona uvećavala, da bi, prema posljednjim mjerenjima, dostigla četvrtinu njegove ukupne mase.

Čekajući na zakazano peglanje grbe, vrijeme je provodio u razgledanju piramida. Tada se desio njegov sudbonosni susret sa njom. Kamilom. Kamila zvana Kamila, zaljubila se na prvi pogled u Grba i njegovu grbu. Bili su božanstven par. Odmjeravali su svoje grbe i nije se znalo ko ima imponantniju. Stvarno, ljepota jedna.

Kamilini roditelji su Grba odmah prihvatili, a ovi su se još istog popodneva zaručili.

Grbo je, naravno, odmah zaboravio na kliniku i peglanje. Sa grbom, kakvu je imao, bio je pravi maneken među kamilama.

Šta znači društvo u kojem se nalaziš. A među ljudima je bio sačuvaj bože. Grdilo i unaopako.

OPASNA ZONA ZA MRAVE

Mrav je radio, a cvrčak je po cio dan svirao. Kad je vidio da od svirke nema vajde, ovaj se okrenuo pjevanju.

Na prijedlog Jelene Keruše, pojavio se i pobijedio na takmičenju „Zvijezde granda“.

Mrav to nije mogao da podnese, pa je i sam pošao cvrčkovim stopama. I, umjesto da Keruši zapjeva na uvce, ubrzo mu se gubi svaki trag negdje u nepreglednoj (silikonskoj) dolini njezinih grudi.

To je, koliko muzika poznaje, drugi mrav koji je u njedrima nest'o.

ĐOKOVE MAJSTORIJE

Đoko je bio poznat po tome što je znao da pušta gasove kad god je htio. Radio je kao portir u Azotari, firmi koja je bila pred raspadom i u čestim štrajkovima.

Evo zašto resorno ministarstvo nikad nije posjetilo štrajkače i obratilo im se. S obzirom na to da su štrajkovi bili česti, ali ne i svakodnevn, nije se znalo kada je proizvodnja zaustavljena, a kada ne. A resorni ministar je htio da bane baš onda kada se ne radi i tako iznenadi štrajkače svojom pažnjom.

Dolazio bi tako do kapije i, kada bi ga zapahnuo karakteristični smrad Azotare, vraćao bi se, uvjeren da proizvodnja teče. Kako se danima dešavalo isto, resorni ministar je zaključio da je sa firmom sve u redu i nije htio da remeti.

S druge strane, radnici su već toliko uznapredovali u štrajku da su prešli i na štrajk glađu.

Đoko je, osim toga što je bio poznat po onome s početka priče, bio i veliki šeret, pa je, čim opazi delegaciju iz ministarstva, tako znao da okine da bi se smrad razvio kao u najbolje dane rada Azotare.

Ovi iz ministarstva, naravno, nijesu osjećali nikakve nijanse u oporim mirisima, ali je zato jedan radnik podlegao.

Sad, da li zbog gladovanja ili Đokovog smrada, još se ne zna.

DANILO I TUR DE FRANS

Danilo je bolovao od neke čudne bolesti zbog koje nije mogao da hoda, ali se savršeno služio biciklom, s kojim se, vremenom, prosto stopio.

Trideset godina poslije prve Danilove prinudne vožnje ovog prevoznog sredstva, jednog majskog popodneva, desilo se da tuda prođe Tur de Frans.

Inače, sve se odvija u Francuskoj, a Danilo je naš sunarodnik.

Ne znajući da je riječ o čuvenoj biciklističkoj trci, koja je, eto, zahvatila i njegov kraj, on je pojurio za gomi-lom. Ubrzo je izbio na čelo kolone, što mu je davalo za pravo da zaključa da su oni, tek, početnici u ovoj zajedničkoj bolesti.

Na cilj je stigao prvi, ali je ubrzo diskvalifikovan od strane organizatora. Naime, nije imao licencu po kojoj bi se utvrdilo da je sposoban da vozi bicikl.

DIREKTOR, LILIJAN I VANILIJA

Lilijan se nikada nije udavala. Već joj je pedeseta, ali je jednako bila vitalna i mladolika.

Kao učiteljica često bi se izgubila među djecom, jer je i sama bila majušna. Prilikom obnavljanja gradiva koristila je neke svoje metode, pa je tako bilo i prošle srijede. Zadužila je učenicu Vaniliju da propituje umjesto nje, a ona je sjela na Vanilijino mjesto odakle je mogla da prati tok časa.

I sve bi bilo u redu da, slučajno, u učionicu nije ušao direktor škole. Samo je saopštio Vaniliji da poslije časova dođe do njega u kancelariju i izašao.

Ne znajući da ju je zamijenio sa Lilijan, Vanilija, učenica četvrtog razreda Osnovne škole u Tuluzu, našla se na zakazano mjesto, oči u oči sa direktorom. Ovaj, inače, vječiti neženja, skupio je hrabrost i, najzad, zaprosio Vaniliju. Vanilija, sva zbunjena, šta je mogla već da pristane na ponudu.

Tako je Lilijan izgubila i posljednju priliku da se uda.

MARSOVAC

Srđan je bio izuzetno zaboravan tip. Imao je taj problem da pamti najviše jedan dan. U školu smo išli zajedno i svako jutro bih morao da se upoznajem sa njim. Govorio bih mu da smo iz istog odjeljenja, a u povratku iz škole bih mu otkrivao da smo prve komšije.

I da vidiš urnebes a kad jednom nijesmo bili skupa. Nikog ništa nije pitao, ali su, zato, svi bili radoznali ko je on. To ga je, uistinu, zbunilo. I pomislio je, kakva je ovo sredina gdje svi, osim njega, pate od amnezije.

On, zapravo, ne zna da se tog jutra, ulaskom u pogrešan prevoz, najprije našao u pogrešnom dijelu grada, zatim u pogrešnoj ulici, pogrešnoj školi i tako redom. Nije ga brinulo što on nikoga ne zna, tako je, valjda, zavještano, ali ga je mučilo kako sad da ni njega ne prepoznaju.

Kada se, najzad, vratio kući, ako je krošnja drveta, uopšte, i bila njegova kuća, spazio je NLO i dobrovoljno pošao sa njim...

Jedno je sigurno, na Marsu nikom neće izgledati kao da je pao s Marsa.

FORMIRANJE SKUPŠTINE ILI LUDILO KRALJA MIMIOA

Nakon što je poslužio svrsi na svim mogućim ratištima, Mimio je, onako polovan i izbezumljen, otpremljen kući.

S obzirom na količinu ludila koju je tom prilikom stekao, mogao je, bez ikakve protekcije, da sebi obezbijedi mjesto u bilo kojoj duševnoj bolnici. Otimali bi se oko njega koliko je bio lud. Ali je, ipak, završio kao predsjednik države. Nikom drugom nije padalo na pamet da se prihvati nečeg što ima veze sa normalnima.

Izbacivši ljekare i tehničko osoblje, Mimio je ubrzo duševnu bolnicu, sa sve pacijentima, konstituisao kao Skupštinu. I danas ona radi na tom principu.

INAČE BI RIJEŠIO CIJELU UKRŠTENICU

Bile je znao istovremeno da rješava ukrštene riječi, sluša muziku i prati film sa titlovima. I to s pažnjom, kaže.

Ništa ne može da mu promakne.

Jednom sam, tako, neformalno, prisustvovao njegovim trilateralnim „mukama“ i zapazio da pod 25 vodoravno i 18 uspravno nema odgovore, dok je sve ostalo bilo uredno ispisano.

Pročitao sam pitanja iz ukrštenice koja nije riješio i zaključio da Bile, u stvari, ne zna ni šta gleda, ni šta sluša. Inače bi ... (vidi naslov).

DIMITRIJUS

Dimitrijus je tako čvrsto spavao da si mogao u krevetu da ga ugaziš, a da on ne osjeti. Čak i u fabrici eksploziva, gdje je, inače, radio, mogao je da dremne u sred detonacionih proba, a da se ne probudi.

Bio je idealan za muža svakoj ženi koja hoće da ima ljubavnika, a da ostane vjerna svom bračnom krevetu.

PETAR DRUGI I PERICA PRVI

Još dok je bio Rade Tomov, Njegoš je obožavao aforizme Perice Jokića.

Perica mu je, u znak zahvalnosti, poklonio svoju knjigu „Pametniji popušta“ (i to s potpisom), i obećao da će da napiše recenziju za njegov „Gorski vijenac“ ako ga ovaj nekada bude ispjevao.

I sve se desi, samo neki zlobnik promijeni tok istorije pa se najprije pojavi Petar Drugi Njegoš, a na Petra Prvog Pericu se počeka više od sto godina.

Ne dade mu se da bude ni prvi ni bolji od Njegoša.

TRAFIKING

Na jednoj stočnoj pijaci situacija je bila potpuno nejasna. Stoka je iz časa u čas bivala na broju, ali su stočari sve više nestajali.

Nekoliko ovnova, na čelu sa mladim bikom Galonjom, sazvali su hitan sastanak. Bili su uplašeni za svoju kožu jer se nije znalo da li će ostati neko da ih prodaje, ili će sami morati da se staraju o sebi i da, bez preporuke, čekaju na milost nekog novog gazdu koji će im obezbijediti kakav takav smještaj.

Onda je jedna najobičnija koza ukapirala da se tu radi o trgovini ljudima, a stoka im, zapravo, služi za „pranje“ takozvanog bijelog roblja.

KOLUMBO NA PUTU ZA BRIJANJE

Kristifor Kolumbo je toga dana ustao na lijevu nogu, ali je jednako htio da pođe do berberina Indija i sredi se za boćanje.

Berbernica je na svega sto metara od njegove kuće a njemu je i toliko bilo dovoljno da mu svašta prođe kroz glavu. Kao i pitanje: da li se u Indiji briju nedjeljom?

Skroz izgubljen u prostoru, tražeći berbernicu, stigao je, nekoliko dana kasnije, do morske luke. Brod se spremao za plovidbu, a Kolumbo je sa obale dovikivao da l' neko zna kud se djede Indijeva berbernica?

Mornari su, zbog huka talasa i udaranja mora o bregove, izgleda, čuli pogrešno da nepoznati gospodin hoće u Indiju na brijanje. Naravno, primaju ga na brod koji se uskoro našao daleko na pučini.

Nekoliko mjeseci kasnije, Kolumbo zapaža da nikad prije, na putu do Indijeve berbernice, u blizini nije bilo mora, niti je koristio bilo kakav prevoz, a o brodu da i ne govorimo.

Onda se sjetio da se, zbog rekonstrukcije kanalizacije, tih dana saobraćalo sporednim ulicama. To ga je malo ohrabrilu i dalo mu nadu da bi se berbernica iza svakog ćoška već mogla pojaviti.

Kada je, najzad, ugledao kopno, Kolumbo je bio srećan kao da je otkrio Ameriku. Nikad duži put do Indija, pomislio je kada je brod pošao natrag za Španiju.

Inače, sve se dobro završilo i on je obavio to svoje redovno brijanje kod svog redovnog berberina...

Nekad sporedne ulice dobro dođu za otkrivanje novih kontinenata. A da niste ni svjesni toga.

DAVIDOVA LOKOMOTIVA

Niko nije znao zašto je petogodišnji David toliko bio zaljubljen u trgovinske centre i velike robne kuće. Živio je u našem najvećem gradu gdje ovih zdanja ima kao kusiha pasa. Svaki vikend ih je obilazio s roditeljima koji, zbog svoga sina jedinca, ne znadoše drugačije da provode slobodne dane.

A David je neumorno trčkarao između rafova robnih kuća i tragao za ogromnim prostorom gdje bi trebalo da bude izložena lokomotiva; da je, najzad, i opipa, a ne samo da je gleda u enciklopedijama.

Dvadeset godina kasnije zaposlio se na željezničkoj stanici kao perač lokomotiva. Mogao je da ih gladi do mile volje. Ali je svom petogodišnjem sinu Davidu junioru objasnio da ni jedna, pa i najopremljenija, trgovinska kuća – provjereno – nema sve od igle do lokomotive.

WD-40

Fizioterapeut Sudo bio je vrsni poznavalac auto-mehanike.

Zapošljen u Domu zdravlja bakćao se sa kojekakvim pacijentima, prekovremeno je radio kao sanitet lokalnog fudbalskog kluba, a uveče honorarno kao mehaničar kod majstor Micubišija.

Imao je tri torbice i uvijek je za sobom vukao po jednu, u zavisnosti od toga na kojem je zadatku. Mada su bile potpuno različitog sadržaja, zbog istovjetnog spoljašnjeg izgleda, često je znao da se lati pogrešne torbe...

Igrao se 43. minut prvenstvene utakmice kada je domaći igrač zadobio teži udarac u zadnjem dijelu butine. Sudo je odjurio na teren, locirao povrjedu, mašio se ledenog spreja za bolove, vješto oponašao njegovo karakteristično šištanje, i, brže-bolje, da niko ne primijeti, vratio u torbu antikorozivno sredstvo WD-40.

Imao je takav talenat da, prilikom otvaranja torbe, u djeliću sekunde zaključi da nije honorarno kod opakog Micubišija, gde ne bi moglo ladno da prođe to njegovo prevarantsko, kroz zube intonirano: psssss, psssss, psssss! Lako bi završio tamo gdje radi – na fizikalnoj. Ali kao pacijent!

TEKTONSKE PLOČE

Reško je fizikalac u jednoj naučnoj instituciji. Posljednjih dana preživljava brige naučnika vezane za planetu Zemlju.

Naime, oni su ustanovili da je poslije 30 miliona godina, usljed zemljotresa, indoaustralijska tektonska ploča počela da se cijepa. Za nekih milijardu godina ovo bi moglo da bude malo nezgodno po našu planetu.

Naučnici su se hvatali za glavu, a Reško, ganut tim prizorom, a u nadi da spase situaciju, odlučno pođe direktoru, kojem se obrati: „Ako šta treba da se pogura, tu sam. Na pauzu mogu i kasnije.“

LJUBAV U VRIJEME VIRUSA

"Pišem vam – šta bih znala bolje?"

Evgenije i Tatjana su se voljeli više nego dvije budale.

Bili su veoma skromni, ali su se po nečemu, ipak, razlikovali od normalnih budala. Možda po tome što niko od njih nije postojao, ali to se, skoro, nije ni primjećivalo. U svakom slučaju, „kroz Windows, pa u svijet“.

Internet veza je tih dana baš bila u krizi i trebalo je naći nekog da je, nedvojbeno, učvrsti. A par budala je uvijek poželjno.

Umjesto dvije čaše u „Esplanadi“ – brzopotezno tipkanje strasti. Njegov miš i njena tastatura znali su da naprave takvu predigru da je topljenje plazme na monitoru bilo s uživanjem.

I tek što su htjeli trajno da sviju toplu internet mrežu – kvrc!

Samoanalizom kompjutera u tom stanju: virus je pojeo njega, a i nju.

Više ni AVAST nije mogao da im pomogne, a kamoli NOD.

DRAŠKO vs DIGITRON

Za Draška digitron nije postojao. Da li je bio staromodan ili ne, ali priznavao je samo olovku.

Ne bavi se matematikom, kaže, već trgovinom.

Radio je u prodavnici mješovite robe i na poslu nije skidao dugački plavi mantil. Zanimljivo je da ga nije skidao ni na putu do kuće. A ni tamo, kolaju glasine, tako da je dalja priča o mantilu bespredmetna.

Možda su samo džepovi važni; onako ukrašeni zatnutim hemijskim olovkama i blokovima za računanje. Izvadi pomenute rekvizite, podvuče crtu i sabira.

Imao je neke svoje metode: osam i sedam – šesnaest, ali i devet i sedam – šesnaest...

Kuću je od toga napravio.

Njegov kolega ni kuće ni kućišta. Nije mogao da sakrije da koristi digitron.

NAJDUŽI VOZ NA SVIJETU

Konstruktor poznate marke vozova, inače naš čovjek, napravio je voz za Ginisa. Kada je postavljen na stanicu u Beogradu, lokomotiva se našla u Užicu, a posljednji vagon u blizini Novog Sada.

I pođe voz na svoju redovnu liniju Beograd – Bar. Ustali se termin. Ali da vidiš užasa kada spiker sa zvučnika najavi dolazak u Bar i svi pohrle da vide more. Ubrzo oni iz posljednjih vagona ustanove da mora nema ni od korova.

Onda shvate da njihov dio voza, zapravo, ne može da dopre ni do Valjeva. Bez obzira što na voznoj karti lijepo piše da je posljednja stanica Bar.

Valjevčani se ubiše tražeći gdje da smjeste tolike turiste, a da im plaža ne bude daleko.

POSLJEDICA NAJDUŽEG VOZA NA SVIJETU

Najduži voz na svijetu, inače popularni, Trans Šumadija express, nakon izvjesnog vremena dobio je još vagona. Tako je sada on bio dugačak tačno od Beograda do Bara.

A samo je na toj liniji i saobraćao.

Oko njegovog kašnjenja više nije bilo govora. Bio je prisutan na svakoj stanici.

Jedino je malo čudno bio organizovan prevoz putnika. Oni su, smješteni u specijalnim kapsulama, slobodnim padom, kao niz tobogan, jurili kroz hodnike voza i padali tačno u more. Zatim bi izlazili iz kapsula, a one bi se vraćale u Beograd, na način kao što funkcioniše ski lift.

Vremenom je potreba za vozom nestajala, a ski lift je našao i neke druge svoje primjene. Prvenstveno u skijaškim centrima gdje su skijaši, iz nejasnih razloga, odabrali da ih koriste samo u jednom pravcu. Sad, uzbrdo ili nizbrdo, ski lift je tu bio tolerantan.

KOTRLJAJUĆE KAMENJE

Kao mali, Robert je volio da kotrlja kamenje niz čakorske strane i to bi ga veoma rasonodilo. Za njim bi ostajale samo stijene koje nije mogao da uprti.

Četrdeset pet godina kasnije, vratio se da dovrši posao, ali Čakor planina sad bijaše sišla dolje, a sve ono kamenje što se godinama s njega kotrljalo, sad mu visaše nad glavom.

Onda je Robert prepoznao jedan svoj kamen – na njemu je pisalo njegovo ime – uzeo ga je i vratio tačno tamo odakle ga je i skotrljao. Bio je to, u stvari, prvi kamen s kojim je počeo.

I, u isti čas, sve stade da se vraća odakle je i došlo.

Čakor se ponovo uzvisi.

Sad Roberta muče okolne planine. Gdje su bile prije nestašne djece koja su, nepažnjom, mijenjala Zemljin izgled. Nije isključeno da su se i planete odnekud dokotrljale.

Izgleda da ništa nije na svom mjestu.

PRVI HOD PO ZEMLJI

Kada su s krova Izraelove kuće počeli da padaju ljudi, to ni malo nije bilo zabavno. Izrael ih je vraćao jer je trebalo da padovi budu suvišni. Onda je neko predložio suludu ideju da se spuste niže i probaju po zidovima.

U početku je to funkcionisalo, ali ubrzo se ispostavilo da je investicija neobično velika. Samo za izradu neophodnih pravougaonih nosača trebalo je izdvojiti više nego za podizanje cijele zgrade za pješačku komunikaciju.

Tek kad je, prilično nespreni, Mios pao na tle i kada je pošao prema najbližem zidu, kojim bi nastavio put do kuće, nije mogao da vjeruje u kakvo otkriće se uvalio. Bez ijednog pada napravio je, u kontinuitetu, čak deset koraka. Vijest se brzo proširila, da bi, uskoro, svi za pješačenje koristili tle.

A onda se ispostavilo da su drumovi još očigledniji za tu namjenu.

Krovovi su brzo postali prošlost.

PRIVREMENA LUDNICA

U jednoj psihijatrijskoj klinici stvar se otela kontroli. Ludaci su počeli da odbijaju poslušnost i sve više su stali da oponašaju intelektualce. Vijest o ovome brzo je stigla do Ministarstva zdravlja, ali ovdje niko nije bio normalan šta da preduzme.

Postojala je opasnost da tek izgrađena ludnica ode pod stečaj, zbog tu nekih budala koje odbijaju da budu lude. I šta je drugo moglo već da se objekat privremeno opskrbi onima koji se samo prave ludi, a onda bi se na njima dalje radilo. Imao bi ko da im da primjer, jer su doktori te ustanove sve jedan luđi od drugoga.

SVE ZA LJUBAV

Dogovorili su se da se nađu kod fontane u pola jedanaest. Mita je došao na vrijeme, a Selena mu je javila da malo kasni.

Ubrzo, dvadeset godina nakon toga, Mita primjećuje Selenu kako mu ide u susret. „Vrijeme je bilo“, kaže Mita i poklanja joj plastični cvijet koji, uprkos svim tim godinama, za divno čudo, još nije uvenuo.

- Ti nijesi Selena?

- Ne, mama mi je rekla gdje ću vas naći.

- Meni je javila da će malo da kasni.

- Nije joj kasnila, jer da jeste, ne bih se ja rodila.

Na ove riječi Mita se skameni. Zar je toliko prošlo, a samo je htio da iskoristi pauzu za doručak.

Sad ga brine da li je gladan?

ROBERTOVA PRVA EKSKURZIJA

Na jednoj đlačkoj ekskurziji Robert Nimani je zapazio da, poslije svake pauze, u autobusu bude ili jedan učenik manje, ili dva profesora više, ili da vozač ima brkove, ili da ih nema. Zapazio je, takođe, da su sjedišta u autobusu čas crvena, a čas plava.

Samo jednom, kad nije izlazio na pauzu, sve je bilo u redu.

Onda se zabavljao gledajući slajdove koje je napravio svojim foto-aparatom. Bilo mu je zanimljivo da su i registarske tablice na autobusu, poslije svake pauze, bile drugačije, što se jasno vidjelo...

Ko zna kada će da ukapira da je sve u redu, samo što on svaki put uđe u drugi autobus, jer ih na ovakvim ekskurzijama ima k'o mrava.

VAŠKE

Gužve u gradskom prevozu često su tolike da putnici bukvalno jedni drugima stoje na nogu. A glave im se samo sudaraju. Ovo posljednje je naročito važno za preživljavanje, odnosno produžavanje života domaćih vaški.

U pundi jedne gospođe one su bile prilično uznemirene zbog veoma toksičnog mirisa i bilo im je nužno da brišu odatle. Ali uslovi za njihov bijeg bili su nezavidni jer se još uvijek sve odvijalo na stanici za bus, gdje nije postojala optimalna gužva za prelazak vaški s glave na glavu. I sve su morale da podlegnu.

Kašnjenje gradskog prevoza u direktnoj je srazmjeri sa migracijama vaški, odnosno njihovom održavanju u prirodi. Zato Društvo za zaštitu vaški apeluje na gradski prevoz da kašnjenja svede na najmanju moguću mjeru jer bi vaške uskoro mogle biti ugrožena vrsta.

BAZEN

Luksuzni brod Havaji, pored ostalih pikanterija, posjedovao je i raskošni bazen.

Mark je, poslije sinošnjeg pijančenja, ustao mamuran i samo bi mu, u tim prilikama, hladan tuš godio. Umjesto toga, ovaj put se odlučio za bazen.

Poslije dužeg brćkanja, već uveliko svjež, pomislio je da bi mu sada dobro došao jedan slađi kapucino. Malo je začutao, a onda mu nešto nije bilo jasno. Kud je pobjegao izlaza iz bazena?

Uzalud se vrtio okolo, samo je mogao da vidi kako se daleko na horizontu gubi njegov brod. Analizirajući jutrošnji skok u bazen, došao je do zanimljivog zaključka da je, u stvari, to bio skok sa palube u Tihi okean.

U svakom slučaju, ajkule mu to neće uzeti za zlo.

IDEALNA CRNA TAČKA

Kola su iznenada sletjela s puta u Moraču. To je bilo uobičajeno mjesto za slijetanje i vijest se rutinski primila.

Sumnju je izazvao tip koji je, iz nepoznatih razloga, izbjegao udes. Patrola policije ga je stigla kod Manastira Morače i zahtijevala od njega da ponovi vožnju kod inkriminisanog mjesta.

Ovaj je ponovo prošao bez gubitaka i „plavi“ su mu oduzeli vozačku dozvolu i strpali ga u pritvor.

Još jedno mjesto je izgubilo status idealne crne tačke.

SPECIJALISTIČKI PREGLED

Radonja je odlučio da nikada više ne pođe na specijalistički pregled. Dok je živio daleko od civilizacije mogao je da boluje od bilo čega, i da mu ništa nije. To je seoskom ljekaru bilo najviše što je kod njega otkrio.

Kada se prvi put spustio u grad, odmah je zaglavio u bolnici. Našli su mu trista čuda. Uzgred, jasno je zapazio jednu veoma preciznu matematičku korelaciju. Što je neki doktor imao više znanja iz anatomije, više je na njemu pronalazio bolesti.

Postojala je realna opasnost da se pojavi vrhovni medicinski stručnjak i proglasi ga već mrtvim.

Jedne noći dok je portir, kao i obično, spavao na svom radnom mjestu, Radonja je klisnuo glavom bez obzira.

Čak ni svom seoskom ljekaru nije više morao da se obraća. I sam je mogao da ga kopira u preciznoj dijagnozi da mu nije ništa. Makar i bolestan bio.

ĆORSOKAK UZVRAĆA UDARAC

Jedan ćorsokak je bio toliko atraktivan da je s pravom, kao nezaobilazna destinacija, ušao u turističku ponudu Zemlje.

Unosan posao je zahtijevao stvaranje novih i novih ćorsokaka, a kada nije više bilo mjesta za njih, odobreno je da se u svaki ulazi odasvud. Važno je bilo da svi tamo nađu svoje mjesto.

I stvarno, ubrzo cio svijet zapade u ćorsokak.

Evo k čemu vodi ovo, da ne zamećem... Naime, zabilježena je tendencija povlačenja crnih rupa duboko u svemir. Ni jedna nemaše pretenzija da je proguta tu neki Zemljin ćorsokak.

LET 305

Leteći avionom za Floridu, Stiv je iznenada promijenio odluku riješivši da, ipak, odleti na Havaje.

Kad je došlo vrijeme za iskrcavanje, Stiv je znanstveno zakoračio na tlo Floride došavši do genijalnog zaključka. Avion se ne osvrće ni na kakva razmišljanja, a još manje na odluke pasivnih putnika. Sve je u redu vožnje i u rukama pilota.

Naravno, pod uslovom da otmičari, kao aktivni putnici, imaju slobodan dan.

TRUN

Padajući sa 12. sprata, jedan trun se, nošen vjetrom, toliko gubio da se više uopšte ne zna njegova sudbina; ni gdje je dospio, ni da li se prizemljio.

Njegova situacija nam je sasvim tajanstvena.

A šta on u ovom času zna o sebi, teško je reći.

Ostaje nam samo da se nadamo da će nekom upasti u oko što bi bilo potpuno logično stanište za njega.

Tako će bar neko pouzdano znati da trun nije prošao neopaženo.

SUVA DESTILACIJA

Mile vozi cisternu sa gorivom i cirka pivo iz plastične dvolitrarke. Kad stigne do carine, moraće zbog kontrole da skloni pivo iz kabine.

Nije znao koliko brzo vozi, tek, ispred njega se stvori granični prijelaz. A samo što je otvorio posljednju dvolitarku!

„Šteta da se baci“, pomisli. Onda mu munjevito kroz glavu prođe jedan zanimljiv čas iz hemije i radosno mu se ozari lice. Brže – bolje sasipa ostatak piva u rezervoar cisterne i lako prolazi carinsku kontrolu.

Kasnije usput staje da sakupi privremeno odloženo pivo. Međutim, ono se već bijaše umnogome pomiješalo sa gorivom kojeg tog dana imaše i do 7 tona...

Ništa, kad stigne kod kuće, izdvajanje piva iz benzina obaviće suvom destilacijom.

Još tada je ostao dužan nastavnici da u praksi sprovede ovu lekciju iz sedmog Osnovne.

KAKO NEBITNE STVARI UTIČU NA PLANETU ZEMLJU

Ako vam sat ne radi kako treba, bacite ga. Sve što ne radi ili pokazuje čudne rezultate, bacite. Neko drugi će to već naći i baciti. Obostrano ćete biti ispunjeni euforijom bacanja, a razbacanim predmetima će i dalje biti svejedno. Eto koliko im značite. Na rastanku zbog vas ni suzu neće pustiti.

Već sjutra dan svi su imali gomilu toga za baciti. I svi su bacali na istu stranu. Zemlja je i danas nakrivljena na polovima.

RAM ZA GOLU POZU

Jedna djevojka je bila potpuno naga u trenutku kada su je napali silovatelji.

Njoj je bilo neprijatno, a oni nijesu znali od čega da počnu. Naročito su bili zbunjeni kad su opazili da djevojka ne pruža otpor ni za živu glavu.

Malo su se u panici pogledali, a onda pobjegli na sve strane.

Djevojka je i dalje ostala naga i ko zna da li je za nju uopšte predviđena neka garderoba, jer je njen slikar odavno već pokojni, a ona tako vjekovima uramljena.

FILMSKI SCENARIO ZA RATNI PLAN

Tokom Drugog svjetskog rata sniman je, paralelno, i film na istu temu.

Zbog statista koji su u pauzama filma korišćeni kao meta u ratnim operacijama, filmska produkcija je bila u neposrednoj blizini generalštaba njemačke okupacione vojske.

Nevolja je nastala kada je kurir pomiješao američki filmski scenario i njemački ratni plan. Tako su filmadžije krenule u porobljavanje svijeta, a Hitler se našao u rediteljskoj stolici. Poslije četiri godine nešto im nije bilo jasno i svi su se poubijali. Hitler, takođe.

BUJNA PLAVUŠA U BIJELOM MANTILU

Prije nego pođe psihijatru, pacijent je sam htio da ispita da li je lud ili ne.

Izašao je ispred zgrade i svi su ga čudno gledali.

Onda je ušao u zgradu.

Koračajući hodnicima i tu su ga čudno gledali.

Zatim je ušao u kancelariju.

„Doktore“, obratila mu se bujna plavuša u bijelom mantilu. „Je li vam dobro?“, pitala ga je.

„Ali ja nijesam doktor“, uzvratio je potencijalni pacijent.

„Nijesam ni ja bujna plavuša u bijelom mantilu“, odgovara mu bujna plavuša u bijelom mantilu.

Dok su mu navlačili ludačku košulju, potencijalni, sada već prilično zreli pacijent, samo je mogao da zaključi da je možda on bivši psihijatar ove ustanove, da je ženskog pola i da je, zapravo, on ta bujna plavuša u bijelom mantilu, što se jasno odražavalo u ogledalu s kojim je do maločas razgovarao. Ili razgovarala, više nije bio pametan, odnosno pametna.

KAD MEDVJED DOSKAKUTA

Lovac je opalio iz puške i samo je čekao da se pojavi ulov. Ubijeni zec je doskakutao do njega i lovcu je bilo prilično jasno da je ubio zeca.

Na isti način su doskakutali i jelen, i lisica, i vuk. Sve je bilo u redu dok jednom do njega nije doskakutao medvjed u kojeg, koliko zna, nije ni pucao.

Ujedno, to je bilo posljednje čega se sjećao.

KAMEN I PAR CIPELA

Čovjek je izuo cipele, objesio kamen oko vrata i skočio u nabujalu rijeku.

Slučajni prolaznik je dotrčao i dobacio mu cipele.

Zatim je slučajni prolaznik razmišljao o zarobljenom kamenu oko vrata onog nemarnog čovjeka. I on se uredno izuo i bacio u talase.

Čovjek se već bijaše pravilno udavio i sada je trebalo spašavati kamen.

Lomatajući se kroz bujicu, slučajni prolaznik se i sam udavio, ali je u jednom momentu uspio da oslobodi kamen. Radovalo ga je što je uspio da registruje svoje posljednje humano djelo.

Jedino što mu neće biti poznata reakcija kamena na sve to.

A spašen je i jedan par cipela ako se sjećate.

BOGOVI SU PALI NA KRNJAČU

Kada je Zevs sazvaao sjednicu bogova, ko zna da li je tada postojala Krnjača kod Beograda. Čak, prema tumačenju nekih fresaka, vidi se da im je to bilo smiješno.

I pored jake nebeske informativne službe koju su imali, bogovi su bili uskraćeni za ovu informaciju.

Komparacije radi, Krnjačani svi listom znaju za Krnjaču i to uopšte ne smatraju posebnom mudrošću. Bogovima ne zamjeraju, ali po onom šta znaju, vide koliko je sati.

IZLUPATI ZEMLJU PRAHEROM

I ove godine padavine mogu lako da nas iznenade. Ponovo, nekako na isti način, padaće odozgo.

Kad bi mogli da prevrnemo Zemlju i dobro je istresemo, ovaj problem ne bi bio problem.

Ali sa kojeg balkona, odnosno, terase bi to moglo da se odradi; kao što se prašina trese sa ćebeta.

Nadanje u to da elementarnih nepogoda neće biti, ne daje nikakve rezultate. Treba se spremati za najgore i iznenađenja mogu tek smiješna da budu.

Najbolje je podići oblakoder na prvoj susjednoj planeti, odozgo uhvatiti Zemlju po ekvatoru i odsječnim trzajima je otresti. A onda dobro izlupati praherom. I gotova priča.

ILUZIONISTA BORA

Kada je Bori proradilo šesto čulo, svi su poskakali kroz prozor. A onda se Bora sjetio da je zaboravio ovu iluziju. Bilo je kasno da ih spriječi pa se očekivalo da uskoro Borini klijenti, njih dvanaestoro, zauvijek tresnu o pločnik.

Dok je bila ispravna, iluzija je pomagala liftovima da se ne arče bez potrebe.

Klijentima je bilo dovoljno da u Borinom prisustvu samo iskorače kroz zatvoren prozor sedamnaestog sprata i da se, potom, za par trenutaka, lagano prizemlje.

Naime, Bora je smetnuo s uma da je toga dana, bez ikakve iluzije, lift bio u kvaru. Tako da klijenti drugačije nijesu mogli ni da siđu.

ŽUTA KUĆA

Živim u žutoj kući u nekoj ulici bez imena i broja.

Ne znam u kojem dijelu grada, a grad mi je, posebno, nepoznat.

Za matičnu državu nikad nijesam čuo, samo znam da ne pripada ni jednom kontinentu, mada je tu, nekako, pored svakog od njih.

Kada se gleda sa neke druge planete, ima se osjećaj da mi je kuća i od Zemlje prilično udaljena.

Ne znam što vam sve ovo pričam kad ni sam ne postojim. A ni vi, kojih uopšte nema. Mora da se nešto desilo.

Važno je da je ostao zabilježen trag o ovom slučaju. Neko će već razbijati glavu o čemu se radi.

JEDNO HLADNOKRVNO SAMOUBISTVO

Čovjek kojeg sam tako lako ubio, izvinjavao mi se kasnije što je tom prilikom pokušao da bježi.

„Znao sam“, kaže, „da ste u cijevi imali samo jedan metak, ali to mi nije davalo za pravo da vas požurujem. Time ništa nijesam dobio osim tog jednog jedinog metka u glavu.“

Međutim, čovjek kojeg sam ubio ne zna da sam ja, u stvari, pucao u sebe. I to iz neposredne blizine.

On je, doista, imao rupu u glavi i ležao je nepomično, ali to je još uvijek malo govorilo o mojoj smrti, pa sam se nadao da je toga jutra bilo i drugih kandidata za samoubistvo.

Onda su me nagog položili na hladni sto za obdukciju.

Ja se, inače, užasavam hladnoće i sve mi je bilo jasno.

ZABORAVLJENI GOST

Dobrašin je navikao da stalno ima goste. Kuća mu se nalazila nekako na sredini puta između tačke A i tačke B tako da je bio na pravom mjestu da se kod njega gostuje; da se tu napravi pauza za odmor.

Niko se nije zadržavao duže od noćenja. To ga je posebno zbunilo kada se odnekud pojavila petočlana porodica koja nije znala za pravilo „svakog gosta, jedna noć dosta“, pa se baš razbaškarila. Tako zaboravljena kao da nije imala namjeru da napusti Dobrašina.

I potraja to nekoliko godina.

Kad je već ozbiljno počeo da brine zašto mu gosti ne odlaze, Dobrašin slučajno primijeti, po jednoj okrzanoj slojevitoj tapeti, da nijesu oni došli kod njega, nego on kod njih.

Pošto je bilo suviše kasno za izvinjavanja, riješili su da samo zamijene kuće.

BATERIJE

Jedan proizvođač digitalnih foto aparata toliko je zametnuo trag baterijama da je postojala mogućnost da se one nikad više ne pronađu.

Hajde, i to nek' je prosta priča, ali je, s druge strane, i on sam mogao za sva vremena da se zagubi među bezbrojnim čipovima i još minijaturnijim šrafovim.

Sva sreća što je tom prilikom, poučen iskustvom Ivice i Marice, bacao za sobom drage kamenčiće i tako se uspješno vratio iz kućišta ove monstruozne naprave za obično fotografisanje.

Proizvođač se dosjetio da uz garanciju i uputstvo za rukovanje nudi kupcima rasute kamenčiće kao putokaz.

Time je izbjegnuta mogućnost da se, u potrazi za skrivenim baterijama, luta ili, eventualno, zaluta.

NOVI MODNI KRIK

Ništa mi toga jutra nije bilo jasno.

Nalazio sam se na hirurgiji, vjerovatno od nečeg operisan, ali nije bilo načina da saznam detalje. U susjednoj sobi, na intenzivnoj njezi, ležao je neko drugi, mada se ne bih kladio da to, opet, nijesam bio ja.

Kada sam izašao iz bolnice, na svakom koraku sam sretao samoga sebe.

Svi su izgledi da se radi o novom modnom kriku. Ove godine će se nositi moje lice pa je zavládala masovna histerija.

Samo me čudi, otkud i ja kod plastičnog hirurga? Nijesam valjda do sada bio neko drugi?!

OKUPLJANJE

Neki čovjek je dva minuta stajao na sasvim nebitnom mjestu. Drugi čovjek mu je prišao i takođe se tu zaustavio. Ništa ne pitajući onoga, i sam je odlučio da stoji u njegovoj neposrednoj blizini.

I treći čovjek im se pridružio. Onda se pridružila neka žena, pa još jedna. Pa nekoliko mladića, pa dvije-tri djevojke.

Ono početno mjesto, koje do tada niko nije primjećivao, najednom je postalo atraktivno i sve više tijesno. Poslije sat vremena masa je toliko narasla da su morali da reaguju i organi javnog reda i mira. Cio grad se tu preselio i ništa više nije funkcionisalo.

I dok se tražio povod za formiranje mase, niko nije primijetio da se čovjek, koji je tu prvi stigao, neopaženo izmigoljio i nestao. Sa njim je odlepršao i razlog njegovog zaustavljanja.

MOSTOVI

Gradnjom mosta svi su otuda prešli ovamo. Kad im ni ovamo nije bilo dovoljno, javila se potreba za novim mostom. I tu su začas našli smjer za ovamo. I uvijek su prelazili na ovu stranu. Njima mostovi ni u kojem slučaju nijesu služili za povratak. Zato sad mi odovud moramo da pakujemo kofere i idemo onamo.

LJUBAVNIK, PILOT ILI GENIJE?

Moj san je da budem ljubavnik Lejdi Čaterli. Njen ljubavnik o tome nema potrebe da razmišlja, zato što on to već jeste.

Moja želja je da budem pilot Džambo džeta dok je njegov pilot oslobođen takvih misli.

Mnogi bi da budu genije, a ja ne moram na to da se obazirem.

FRANČESKINI ŠEŠIRI

Frančeska je uživala noseći šešire sa većim obodom.

Zbog toga što nigdje nije išla bez ovog ukrasa na glavi, moralo je doći i do zasijedanja Savjeta bezbjednosti.

To sa Frančeskinim šeširima nije bilo ni malo bezazleno. Naročito kada su, nakon dotičnih, kao domine počele da se ruše i okolne zgrade. A da ne govorimo o reljefu koji se sveo na planine Frančeskine visine. Za njom je ostajalo sve podjednako odrezano.

Kad ona izađe napolje sa svojim osrednjim šeširom, kiša ne može da pokvasi planetu Zemlju.

A sve je počelo kupovinom skromnog šeširića sa kojim nije mogla da prođe kroz jednokrilna vrata radnje, pa su na njene oči morali da prave dvokrilna. Zatim je stala da upražnjava sve šire šešire i to joj se sviđjelo.

O ZAHTJEVNIM PREDSTAVAMA

Kada se završila predstava, pisca tog komada su odmah strpali u zatvor. Glumce su povješali, a zgradu pozorišta spalili.

Publika je bila oduševljena kako radnjom tako i scenografijom. Samo im je jedna sitnica izmakla iz vida. Naime, nije se radilo o specijalnim efektima pa su svi u vatri sagoreli.

Sjutradan je donesena odluka da se ova veoma zahtjevna predstava skine sa repertoara.

LJEKARSKO UVJERENJE ZA RATOVANJE

Kada je postavljen za zamjenika komesara, drug Mrki bio je sasvim normalan. Međutim, rat se prilično otegao pa je komesar trajno poginuo tek nakon četiri godine žestokih okršaja.

Mrki je po automatizmu preuzeo komandu i odmah satro svu vojsku i završio rat. Tada je uveliko već bio psihijatrijski slučaj.

Greška je što za ratovanje niko nije tražio ljezarsko uvjerenje.

KRIMI PRIČA

Kao pisac krimi priča, Alfred je dva puta bio ranjen. Često za pisaćom mašinom zaboravi da odjene pancir košulju i eto malera.

Njegovi junaci nemaju pojma o čemu on piše, ali zato znaju da raspale po njemu i onda kada se najmanje nada. Čak se i iz druge glave, koju i ne započne, nađe neki odmetnik da zapuca u njega.

Kada je jednom poginuo, kažu da je poslije toga osjetno manje stvarao.

Čitaoci svjedoče da u njegovim djelima ništa nije bilo slučajno. On je stvarno tako pisao.

SAJAM AUTOMOBILA

Jedan zalutali kupac na sajmu automobila nije se baš najbolje snalazio. Ništa manje uspješno nije prolazila ni jedna dekor djevojka koja je pozirala ispred nebitno kojeg auta. Niko od njih nije znao pravila Sajma pa se desilo da je sa kupovinom auta otišla i zastrašujuće zgodna plavuša.

Par godina kasnije, kupac zaključuje da je prevaren jer u katalogu stoji da auto raspolaže sa više slobodnog prostora, a mjesto do njega je uvijek bilo zauzeto.

Ona plavuša, dekor djevojka, nije dobila nikakve instrukcije, te se nije ni pomjerala iz auta.

Kako će sve da se završi bogtepitaj.

Uglavnom, auto se dobro pokazao i ne znajući za taj svoj nedostatak.

POSLJEDNJE ISKUSTVO ROBERTA NIMANIJA

Kada su me izveli na strijeljanje – ne znam zbog čega – zahtijevali su od mene da se ne pomjeram jer nemaju dovoljno municije i sve je trebalo riješiti, eventualno, jednim hicem.

Moja posljednja želja je bila da me gađaju u leđa, što mi je i udovoljeno. Rekli su da će da nišane pravo u srce i ja sam nepomično čekao metak.

Umjesto jednog, uslijedila su četiri hica. I dalje sam stajao na nogama, a rane po leđima su baš pekle. Da bih izbjegao nepotrebne bolove, morao sam da im sugerišem da gađaju više lijevo.

Eto čega se nijesu sjetili: kad se okrenem leđima, moje srce je i sa moje i sa njihove lijeve strane.

DA LI JE NESTAO ROBERT NIMANI?

- jedno istraživanje za SANU -

Otkrivši da predstavlja samo nečiji pseudonim, Robert Nimani se demonstrativno povukao bez traga. Tamo ga je u stopu pratio Perica Jokić koji je, navodno, pisao u njegovo ime.

Tako odbjegli, našli su se na neutralnom terenu.

S obzirom na to da je Satira mala za obojicu, jedan je morao da nestane.

Ubrzo ukrstiše mačeve i – ode jedna glava.

Ovaj što ostade ustvrdi da je Perica, i on nastavi sa kratkom formom. Po stilu, a i po danima kada se oglašavao (ponedjeljak, srijeda, petak), teško je bilo posumnjati da to nije Robert.

Ono što niko ne zna, Perica je te priče, zapravo, prepisivao iz Robertove bilježnice. Kada je i posljednju objavio, znao je da mu više nema vrdanja. Međutim, priče su nastavile da se rađaju istim intenzitetom.

Htio to ili ne, Perica shvata da je on, u stvari, Robert Nimani...

Epilog:

Da bi se zataškao slučaj oko odsječene glave, Perica i dalje živi, ali kao Robertov pseudonim, a Robert prihvata da je stradao u liku Perice, jer on ionako ne postoji, te nema osnova za dalji postupak.

Perica Jokić

ISKUSTVA ROBERTA NIMANIJA

Prelom: Vesna Denčić

Elektronsko izdanje
maj - jun 2015. br. 143. – Dodatak

© ETNA – Elektronski časopis za satiru

www.aforizmi.org/etna

Urednik
Vesna Denčić

ISSN 2217– 8902 (Online)

